

Tartalom

LYRA HUNGARICA

Az élő magyar költészet régi-új útjai

„A NÉMA H MÉG NEM OTTHONOM, HAZÁM E H ZAJA”

TANDORI DEZSŐ: Jön-megy	5
ACZÉL GÉZA: (szino)líra 40-42	6
TÉREY JÁNOS: Képzeld ide	9
TÁBOR ÁDÁM: November végén	10
LADIK KATALIN: Senkinek semmit; A fényben marad, és onnan figyel; Nem létezhet fény nélküli test; Megvárta, hogy a tükör lemerüljön; Mit csináltok, amikor kukacok vagytok?; Nem tették be a fogát; te útnak ismered, én súlynak; Ő, aki teremtője sebét hordozza; Ne szóljak, ülj a számról; A tűz árnyéka	11
SOLYMOSI BÁLINT: A rózsafüzér királynője, avagy egy utazó napjai	14
GÉCZI JÁNOS: Gemma a nyakban; Lányok	16
CSELÉNYI BÉLA: Mennyország; puzzle-nosztalgia; gyermeksebészet; erdélyiek régi benyomása(i);	18
CSEHY ZOLTÁN: Tavirózsa; A herceg pofazacskóján; Egy pohár szőr; Zongora	20
MIZSER ATTILA: panír	22
VIDA GERGELY: Alsóörs, némafilm	23
VARGA IMRE: Ál(om)szonettek 73-76	24
SIMON ADRI: A csend, a kozmosz	26
Poós ZOLTÁN: Tölgyfalevelek	27
GULISIO TÍMEA: Tanúk; Póráz	29
SZÉKELYHIDI ZSOLT: Hétíz; Hideg, meleg	31
JENEI GYULA: Örökös – avagy írók a vízben	34
VASS TIBOR: Kun Marcella itsenes (korf.: Itsenes) verseiből: Itsen azt hiszi; Itsen, a látó; Itsen csúnyán beszél; Itsen jegel; Itsen és a szép; Itsen az Ady-hídon átszál; Itsen magánya; Nézz be hozzám	37

„A TÚLÉLÉS REFLEXE ILYENKOR KÁRHOZATBAN EXPONÁLT VAKU”

LATOR LÁSZLÓ: Navona tér	43
TAKÁCS ZSUZSA: HOFFOT vacuú	44
VILLÁNYI LÁSZLÓ: Gyerekkora folyója	45
KUKORELLY ENDRE: Nem airta való	46
ERDŐS VIRÁG: Tűz, tűz, avagy én és a kánon	48
VÖRÖS ISTVÁN: Reményke; Szilárdságtan; Georg Trakl; Félelem a verstől	51
WIRTH IMRE: (mikor megjelent); (a kolostorban); (súlyos test rágja)	55
BABICZKY TIBOR: Ima az emberét	57

G. ISTVÁN LÁSZLÓ: Zsoltár régi hangra	58
SCHEIN GÁBOR: Hangok egy librettóból	59
MOLNÁR KRISZTINA RITA: Fehér folt	62
GYUKICS GÁBOR: reggeli	63
FALCSIK MARI: érmindszenti enteriőr; egy régi poén; családállítás; az őzekről; azt hittem	64
MÉHES KÁROLY: A fikusz bevitelének napja	66
NYERGES GÁBOR ÁDÁM: pillanatfelvétel	68
MESTYÁN ÁDÁM: A londoni járat	69
NAGY LEA: Lebegő; Reprodukció; Szegényke	70
KERBER BALÁZS: Conquest (részlet)	73
POLLÁGH PÉTER: Tano (Régi hullám)	74

„A POKOL MÁR NEM JÖN EL SENKIÉRT, IDŐSZERŰTLEN”

VASADI PÉTER: Mondjuk, én most focizni megyek... ..	81
JÁSZ ATTILA: Fausztina nővér év régi naplóverseiből: [Első fehérvers, kertben]; [Vers esőben, Krakóban]; Önelemző vers, Karácsonykor]; [Újév előtt, vonatjegyzet]	82
LACKFI JÁNOS: Nyugtalanító és vicces	84
FEKETE VINCE: Aurora astralis	85
LÖVÉTEI LÁZÁR LÁSZLÓ: Baráber-CV	88
FARKAS WELLMANN ENDRE: Hímoroszlán Hejőpapin	90
SZAUER ÁGOSTON: Szekrény; Tájékozódás; La maison	91
SÜTŐ CSABA ANDRÁS: október, alkonyat	92
IZSÓ ZITA: A másik ajtó; Vérméregzés; Menekülés; Összeérő körök; Párhuzamosok	95
FILIP TAMÁS: Nem lehet kitépni; Önfeledten; Befelé mosolyognak	99
ACSAI ROLAND: Az autóban	101
MURÁNYI ZITA: szívárvány; zene; alma; twentyone; végtelen	103
KÜRTI LÁSZLÓ: öt nap halhatatlanság	107
OLÁH ANDRÁS: [valahol elvesztettelek]; [kuporogsz]; amiről hallgatni kell	108
TÖNKÖL JÓZSEF: Majd úgy teszünk; Suttogás-közelben; A megeredt hóesés	110
ZALABA ZSUZSA: Semminek ütközik; Olajos kezekkel	113
LÁZÁR BALÁZS: Nem tudni; H. úr nyolcadik monológja; Summa (Heidegger); H. úr hetedik monológja	115
GÁTI ISTVÁN: Megtorpan; Talán; Folyamat; Távlát	117
ÁFRA JÁNOS: Magad terhére	119

A borító belsőkön **TANDORI DEZSŐ** munkái láthatók.

Lapszámunkat **TANDORI DEZSŐ** rajzaival és **LES FAUX FAUVES (FISCHER JUDIT, KRISTÓF GÁBOR)** munkáival illusztráltuk.

KÖVETKEZŐ SZÁMUNKBÓL:
Centrumban **GYŐRI LÁSZLÓ**

ÍRÓIM

over, nándy,
Esekov, naigre

FZI

(Elstörög

NÉZTEM KI

horrak!

⊕

BELÜNK.

*

MOST ŐK NÉZNEK KI

BELÜNK.

„A néma H még nem otthonom,
hazám e H zaja”

TUL KELL ELNEM

AZT,

HOGY INNEN.

ÍRÁS-RAJZ EBBEN SEGÍTSÉN!

IRÖIM
Berechnung, Vorzeichen
Länge, Winkel

FST

NEBSTEM KI
(Berechnung)

⊕

BEÖÖNK.

*

MOST ÖK NEBSTEM KI

BEÖÖEM.

IM KEN ELMEN

FST

Hand innen.

IRIS-RMS ERBEN ZEPHIREN!

TANDORI DEZSŐ

Jön-megy

*Köz elgyengülésem megy.
Végelgyengülésem jön.
Túl kell élnem
azt, hogy „innen”
Túl^{nan} meghalnom
kéne már,
itt élni akarok még.
Alakjaimból kinéztem
magamat, most ők
nézik ki magukat belőlem.
Egy-egy alakmásom:
két-két alakugyanazom.
A néma H még nem
otthonom, hazám e
H zaja.
A rendezett hang
is zajgás
ugyanis,
bármennyi zajlás:
nem hamis.
A költő a túl^{nan} mása,
a néma H megszólalása.*

Tandori Dezső 2018. XII. 5-én kelt levelében baráti szók kíséretében többek közt azt írja: „Úgy meg kéne halmom, így kell élnem, v. így élnem kell.” Soraihoz kéziratban csatolta legújabb, itt olvasható versét, valamint Mándy–Ottlik–Csehov–Simenon-rajzait. A rajzokhoz a következőt írta: „Ezt néztem ki belőlük. Most ők néznek ki belőlem. Túl kell élnem azt, hogy innen. Írás-rajz ebben segítsen!” Tandori Dezső 80 éves, de lesz ő még 800 is. (Turczai István)

ACZÉL GÉZA
(szino)líra

torzósztár

annál

öregszem már de még túl is látok a gyógyszereken és éveim törvénye hogy egyre gyakrabban siklom át az életemen tele persze hamis optikával mert nem mind-egy a gondok fölé szerelmes ifjú szárnyal vagy két tük-rőzés között a múlás határán egy majdnem szélütött ám megdőbbszent ez a közhelyes ábra szinte sosincs be-lekombinálva a napi politikába mely százalmas lózung-gok erdejében szinte csak bunkósbötk növesztésére képes félretolva az örök bölcsességet amelyet fölpá-rologtat mögé az enyészet kozmikus magánya aztán ahogy rendre belebotlasz a praktikus mába kezded elengedni a nagy ellipsziseket mert ráérezel a törekvő napi senki s az átszellemült idealista lassan egyre megy kitekinget-ve vaskos korlátai közül ha ihletétől gúzsba kötve za-jos terekre megered s ámulni kezdi féloldalas hitét bár tisztátalan létében is csak némi előremozgás illúziója marad a homályos menedék miként az évezredes val-lásos dogma amelynek talányoslényege igazából soha sincsen kimondva mert megjelenítve igéje rögtön szét-esik annál viszont mégis mélyebb ez a hit hogy a hitetlen kalandorok kezére adja így meg újra maradsz magadra

antidemokratikus

a tágas fogalmaktól gyakran megijedve mivel korábban helyesen azt tanította néhány komoly eszme gyarló agyakhoz nincs méretezve a kitágult világ mintha egy tekenőt hajtánál nagyobb fakanállal az óceánon át öntelten bölcselkedve hogy birtokodban a teljes horizont mélytengeri misztikától a kozmoszig fogva be néhány sápadt csillagot a hevenyészett gondolatba melynek legfeljebb a köldök felől nézve jöhet némi logikus alapja mert már tapossa is szét a következő pillanat egyszóval ezt a kételyt ágyazva meg a múlandóság megalázó futama alatt az emberke olykor ki-kibámul törékeny ablakán s nehezen emészti mit akar ez a szánalmas világ zsebekbe való diktátoraival és a kirakatokba tett morális önérzettel billegő asztalokra ugráló anarchista aki a csirázó minőségben már egy seggfej s hol él az ki a technika gyorsan romló csúcsain azt hiszi a boldogságot mint olyat lepityegheti s mikor a kudarcokban csak arctalanul lehet bárkit féltetni lóbálhatják mások áhítattal a füstölöt bámulva az örök antidemokratikus bazárra amely mögött a fogalmaknak már nincsen értelme és semminek nincsen ára az elhibázott kaland után

antik

az antikban mindig azt szerettem hogy sérthetetlen s a rárakódó évezredek súlya rezzenetlenül áll ellent a sok fontoskodó kis pöcsös gyerekeknek akik gyorsan porladó elméletek mentén tágra gombolva a mentét állítnák csúcsára a piramisokat magukat a rendszerből kilobogva a térben megkövült dimenziókat lebontva a történelmet glosszáznák makacsul olyan terepen hol nemes szolgálat az úr a kétkezi munka a kitakart gödrökben fölötük évszázados kétely kering körben mélyből kiszedve egy törött cserepet a lelet eufóriájában összemosva hogy a tárgy elfuserált-e vagy remek-e mivel az ősi létezésnek már rég kihűlt árnyalt víziója és mai nézőpontból aligha értelmezhető hitelesen lelkek mélyén miként remeghetett meg a bölcs athén messzire tekintő latinok s a cselekbe botló trója ha mondáik nem hazudnak mivel a létspirálba az üröket is illik valahogy betapasztani miként azt a riasztó kozmosz felől is hallani amikor a rezgések mentén pulzál s kitágul a világegyetem akkor is ha korlátozott optikával nem vehető észre lassan ideje menekülnöm rezignáltan túl messze tekergetem holott e futam csak költői munkásságom része

TÉREY JÁNOS

Képzeld ide

Képzeld ide a mostaninál
Négyszer-ötször szélesebb Dunát
Bő másfél ezer évvel régebben.
Képzeld a medrébe tömérdek zátonyt és szigetet.

Képzeld mellé néhány megrekkent holtágot,
Hangos tavacskát békákkal és szúnyogokkal,
Tavaszi kiöntést, a lapos túlparton
Végeláthatatlan hosszan mocsarat.

Képzeld tömzsi őrtornyot a szárazulatra.
Képzeld ide a Barbaricumot a hozzá tartozó
Varacskos disznókkal,
Mosdatlan szakállasokkal,
Olyanokkal, mint Conan.

Ha manapság a Váci úton alapoznak,
A homok a munkagödör mélyén
Mindig a Duna.

TÁBOR ÁDÁM

November végén

Novembersűrű fellegek
de kivillannak kék egek
hogy engem köszöntsenek
mező-őt

Kopaszult fák hetvenesek
közt még zöld levelek
hogy emlékeztessenek
nyarunkra

Taposok sárga avaron
míg elmélázok Tandorin
jár-e olykor idekinn
a Nyolcvan?

LADIK KATALIN
Zen versek

Senkinek semmit

Önmagamnak sem.
A pad alatt széltestemet lapozom.
A testem adom, a hangom nem.
Hangom a sebben hordozom
önmagam megfékezésére,
ha így sikoltoznék: Ka! Ka!

A fényben marad, és onnan figyeli

Őt, ki olyan erőbe van burkolva,
amely nagyobb nála, és az árnyéka
mint a fényből támadt gondolat.

Nem létezhet fény nélküli test

Megmutatja széttárt ölű szobrait,
és azok rögtön megszólalnak:
– Kapcsold be világító vagináinkat!
Ő rácsatolja őket saját véráramkörére,
és a fényt okádó lények vajúdni kezdenek.
Ám sorsuk beteljesül: sosem szülhetnek
az örökös fájdalom földi angyalai.

Megvárta, hogy a tükör lemerüljön

Reggel kiemelte az éjszakából,
megdöntötte a tükröt,
hogy lecsurgassa róla a halált.

Mit csináltok, amikor kukacok vagytok?

Árasztjuk magunkból a sötétséget.

Nem tették be a fogát

Ezért kellett visszajönnie.
Ekkor megszólalt: – Ha. Csak éppen, ha.
Hangjától kitágultak a mély és keserű ráncok a falban.

Te útnak ismered, én súlynak

Az én vágyam a kettő közé szorult,
nyivákoló krumpliszsákkal a hátamon.
Miért kell e fájdalmas teherrel szárnyalnom?
A súly, mely röptömet fárasztja,
ő lenne mégis az Út?

Ő, aki teremtője sebét hordozza

Ez a fémből készült gyermek-szörnyeteg
előbb semmisítette meg teremtője hatalmát,
mint ahogy megszerezte a tudását.
Most rozsdás testében lakik,
és helyette alkot üvöltő, kegyetlen fémgyermekek világot,
rozsdás leányka ruhát a hold sötét oldalán.

Ne szóljak, ülj a számra!

Még füstöl a szőröd a számban.
Éhes vagyok. Mekegek.
Gyönyöröm, kínom a vaginámban,
lihegj csak, múltbú kecskebakom!

A tűz árnyéka

Egy másik ember szenvedélyeit is ő cipeli.
Együtt mormol az örökké rezgő húrral.
Az árnyéklény tükörbe jajgat,
vakságát táncolja a tűzben.

SOLYMOSI BÁLINT

A Rózsafüzér Királynője, avagy egy utazó napjai

[Kórházkert, Szentes, H]

Az utazó köti az ebet a karóhoz – „Apám pacsirta volt, elaludt.”

[Ilka utca, Bp., H]

Ahogy a fal eleresztette a lámpavasat az éjjel, itt a kertben, melyen egy nyúl nyúzódott, alant a virágfürdőt nézve, a Rózsafüzér Királynője felfordulást okoz, nyilvánvalóan az elkövetkező néhány évről álmodna, mintha az ég akarná így, együtt az utazóval, aki már futna is, együtt az éji nyúllal, tovább, túl minden álmon. A mi álmunk (írom noteszembe) – az évek gyors gazolása, nevet föl az utazó, félelmetes lármát csapva a kert fái közt. Sértések, fenyegetések. Szavak. Mi következhet? Sohase csönd; tehát mindenáron mondat lesz, idétlen némaság. Akkor a sötét arcokra ráfagy a mosoly, ha van, és ezt kérjük – Én? Voltam én? Vagy én nem voltam?

[Petőfi Sándor út, Szelevény, H]

Egy alak. Egy mondat, és még egy. Egy messzi jelzőfény soha nem a legváratlanabb, soha nem a legvégső időkből. Egy délelőtt, mondjuk, mikor mi se mutat egyetlen valóra válasra se, egy mondatra se, lenne az a mondat a Rózsafüzér Királynője vagy más, a magunkra ismerés fénylő zárványait kerülgetve, eljátszva a süketet, a vakot, rúgni fel telefonunk, interneten vágódni rá az ismét azon nyomban felejtendőre, fölöslegesre; „az időt húzni, pizsamára” (ha volna egyik is, másik is), elindulni, más valaki nevében kijelenteni, „ez még mind az elhúzódozó reggeli tetvéskedések rémületes gyönyöre, hogy létezel”. Aztán az utazónak újra találnia kell egy alakot, aki lenne mondat, ha a Rózsafüzér Királynője elengedné, mint jelzőfény. Sétára a falu romhalmazzá lett vasútállomása felé, mondjuk, lekésve..., lekésve magunk, illetve ráébredve, az útja végét járja már az utazó, lábát, ha szedi az esőáztatta úton, mintha lábvizét rúgná, pocskolná, mintegy respektálva, felnézve tükrök nélküli világában a halálra, miután magát hanyatt vágta. (Azt írom föl jegyzetfüzetembe, ahogy apja, az ő lábmosásai is élete legkönyösebb perceit jelentik, ezek nélkül talán föl sem fogná a közönyt.) Mert a rettenet, mely rendes kísérője, mint a konyhai óra ketyegése vagy a fürdő csapjának csöpögése...; jaj, életem!, kiáltana föl a Rózsafüzér Királynője után, és tudja, rosszul értené önmagát, ha nem így tenne (el mégsem kiáltja hitét). Mint egy álomban, amiben nem is szerepel, olyan; különös büntudatra ébred ettől, mely büntudat fölébreszt az utazóban egy alakot, ki volt, vagy nem volt, egy mondatot – Egy szóra csak!, kiáltja az egyszer s mindenkorra távozó Rózsafüzér Királynője felé (oh, ez hogy kerülhetett el figyelmét!, elcsodálkozik az utazó, írom föl jegyzetfüzetembe, a Rózsafüzér Királynője szálló, pördülő, végtelen jelt leíró ruhája az, ami világát, nevezzük azt a világot, leszármazása után, visszhangidőnek, körbelengi, semmi tetszésére az örökkévalónak, visszhangidő), kit mintha ez a másodperc úgy lepne meg, a víztükörben arcát valaki kavicsal sebezte, mintegy átlátva így magán, és az utazón.

GÉCZI JÁNOS

Gemma a nyakban

Volt, ki az éleid dicséte, mert
pengeként hasítottad a hátát.
Volt, aki színeid visszaverő-
dését, olyan, amilyen látható
a szivárványban s mert felfestette
őt. Voltak, akiknek a hibák, a
zsíros foltok tetszettek, hiszen át-
látszóak, s az, ami maszat benned
elfedte az övét. Másoknak a sószem
alakú foltok, hogy kiemelkedtek,
miként duzzadó ajak az arcból,
s az alsó s felső ajkon a redők.
Számomra az illatod fontos, mely
mára elillant. Gemmám, csillogsz e-
rőtlenül, gyöngé lángod urnája
a tűznek, ereje nincs, hevedet
feloldotta a füstöd. Most, e sza-
bálytalan percben, látom a vétked,
miként a tegnap, fluoreszkál.

Lányok

Egymás mellett mennek, s ahol két utca
 összeér, egymáshoz csatlakozik
 belőlük kettő tenyér. Egymásba
 terjednek át, bőrön át, ujjakon
 keresztül, nincs bennük ide- és nincs
 odaát. Nagy házköznői sétahossz.
 Kákabélűvé lapped a járda,
 sikátorba furakodik, a két
 alakot egyetlenné préselve.
 Hőségben a tócsák, apróbbakká
 apadnak az ablakok. Egymáshoz
 bújnak a csüngő ereszek. Egyike
 felnevet, a másikja folytatja.
 A járda szurokfénnyel folyik, majd
 bőrozni kezd, ráncossá rendezi
 a lépcsőt. Valaki halkán köhint.

CSELÉNYI BÉLA

Mennyország

Hirtelen a térből átmegyünk a síkba.
Rajzok leszünk egy meséskönyvben,
hat-nyolc-tíz színű,
árnyalatlan ábra,
mégis,
sőt,
annál inkább leszünk
elvéthetetlenül önmagunk.

Lakásunk is vonalrajz lesz
a mesekönyv síkján.
Jön a helikopter,
felemel minket
lakásostól egy torony tetejére.

Nektárunk csap- és kútvíz lesz,
fellegünk vatta.

Feketére satírozott éjszaka
fogunk pizsamában repülni
a ceruzányi, színes tornyok fölött.

puzzle-nosztalgia

kirakós kartonok összeillesztése
apró honvágycsapatok ameddig összeáll
egy régi sarokház amúgy ütött-kopott
vagy hogyha az nem is de legalább egy könyv
míg a kezem alatt összerendeződik
apró téli képek és nyári álmatag
kánikula füstje az érzékeny bőrű
sápadt kamasz fiú kívülállásával
honvágycsapat a semmibe a visszaköltözés
elképzelhetetlen minden megváltozott
néha hazatérek úgy szökőévenként
de minden túlpingált kicsinált a tájék
s ahogy hazatérek otthonról itthonra
az immár légies határátlépés
mint egy délutáni méla felébredés
visszahoz valómbe leendő múltamba

gyermeksebészet

*kolozsvár
1968. IV. 18.*

s a ragtapasz
a vastag orsón
ollók csipeszek között
balkézt
a nővérszobában
tehát a ragtapasz
úgy rémlik
halványkék volt

azóta se láttam
ilyen hideg színű ragtapaszt
el is bizonytalanít ez a kép
hogyan lehetett-e egyáltalán kék
világoskék ragtapasz
létezhet-e ilyen
vagy létezett-e
azon a napon
amelyet megjegyeztem
keltezésre
pontosan

erdélyiek régi benyomása(i)

kék vonat
lapos magyarország
hosszú hajú
köpenyes fiú
hosszú nyelvű kalapáccsal
megkocogtatja a kerekeket
ilyesmikre figyeltünk
meg a magyar állomások
állandó hangjelére
kodály a köbön

CSEHY ZOLTÁN

Tavirózsa

Fekete nővérekkel telik meg a mütő.
Az orvos felkarján tetovált farkas, köpenyén
tegnapi vér. Eljött a műtétek ideje,
kigyúlnak lassan a fények.
Rákos tavirózssát operálnak.
Szirmai alatt rímhelyzetben tumor,
nem érzi régen a tó testmelegét.
A fölötté szálló madarak eltűnnek az ég hasadékaiban.
AprópéNZ potyog vagy konfetti szédeleg megnyíló sírjába.

A herceg pofazacskóján

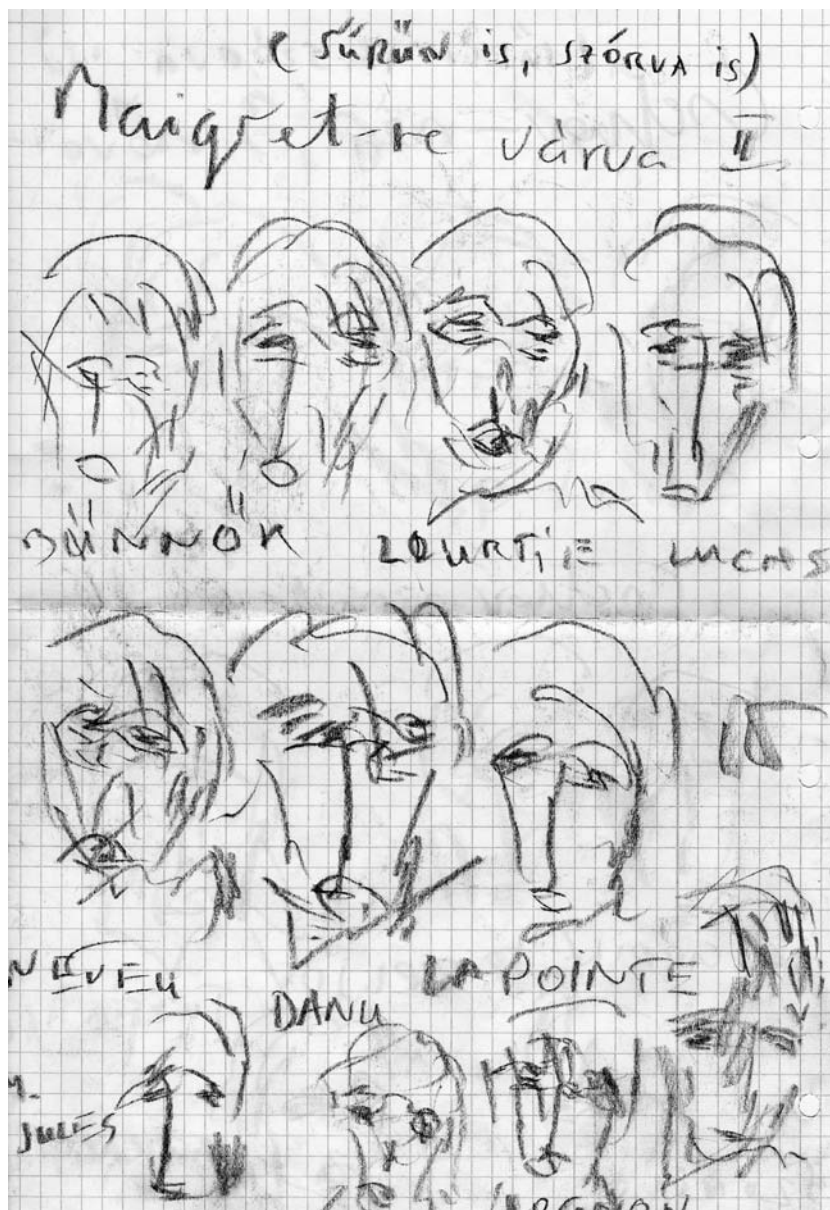
A herceg pofazacskóján átütött a kerek makk. Disznók
legelik a képzelet mezőit.
Kitúrta szájából a legszebb szavakat.
A torok elé befeküdt meleg szinte kortyolható.
Issza is, ahogy lehet, a döfést.
A földön, egy ómódi bőrdzsekin
egyszerre villan meg a sok-sok piramisszegecs.

Egy pohár szőr

Egy pohár szőr a szokott asztalnál. A kocsmárosnő
kiméri lassan: szeméremérzetben gátolt éjszaka.
A makulátlan test ábrándja.
Vermekbe hull cégére a helynek. Leborotvált bőre
a lefröcskölt arcnak. Utána arról is nyalhatsz.
Borotvált talléros zacskó, elhangolt
vágáns ének asztalára vetve. Átköltött testből
kiszálló angyal kocsánya, ahogy még a róla szóló himnuszba
kapaszkodik. Hiába minden testi óvatosság,
hattyú nyakában is megizzad a kereszt.

Zongora

Eljutni a szájig, a hercegi lakosztályon keresztül,
 bárányos tapéták, kékes lufik között. Kiolvasni alulról
 a karokra tetovált szöveget. Hexameterré
 egészíteni ki. Első feladat. Propeller zaja. A kandallóba
 befűt a rokokó, a manír a tartóba fát pakol. Szárnyas
 zongora a száj előtt. Arcába tolom a hangszert.
 Nem számít, ha ritkán játszol, csak szeresd a zenét, és kész.

MIZSER ATTILA

panír

egy nem létező bolt kedvezményezettje
aki elkerül az áulás okán
nem tételezi nem mondja egyre
mennyi és mekkora volt a kár

mennyiből lehet ítélni
mennyi a megadott homály
a kéreg nagysága rendje
a táblára írt receptúraváz

a hűtőtáska a mosdóban hagyva
részhalmazhoz rendelt alkalom
még tizenegykor is meleg van
kánikula pernye barna lomb

de ez egy hűvösebb nap lesz
az év egyik unalmasabbika
elfelejt jó és rossz időket is
csak fáradt legyek s a panír állaga.

VIDA GERGELY

Alsóörs, némafilm

(no. 1)

Vattacukorba fulladt hattyú,
mennyi élet árad belőle így is,
minden pokrócra jut egy kevés,
dolgoznak a szorgos gyerekujjak.

Nedves lábak nyomai, azt hinnéd,
téged vétenek el, de csak az átforrósodott
betonkockák vágják olyan sutává
– a napszemüveg lencséjén –,

de nem lesz belőlük önvédelmi gyakorlatsor
komikus ősfilmje sem,
ahhoz túl nyilvánvalóan tűnnek el
a Napban.

(no. 2)

A strandzaj semmihez sem fogható
akusztikus organizmus. Levághatsz be-
lőle ezer pokrócnyit, megjelenik a kőr-
tőskalácsban. Csokonai majdnem meg-
hallja Tihanyban, de az esze máshol jár.
Ha a csúszda kék leviatán, akkor a so-
rok kígyóznak. Máskor finom, megtartja
a lángos hátyavékony belseje. Szemmel
is hallható, de fel nem idézhető, a vissza-
járók számára sem. angás szirén énekel.
Hús susog a naptejben. Így bárhol lehetek.
Alsóörsön pihenünk, holnap Almádi.

VARGA IMRE

Ál(om)szonettek

73.

Egy fenyő felriad és lobog.
Zöld szökőkút zúg, zeng a szélben.
Mögöttünk hátráló házsorok.
Az erdő lélegzik. Érted. Érttem.

Mint hogyha szóba botlana.
Mint ha lombot biztatna szél.
Mert szótlánul is szól szava,
mozgással, halk fénnel beszél.

A hold fogy vagy dagad?
Éned belsejéből
lássad meg magad!

Ez a havas ág
azt mutatja épp neked,
hogyan kicsoda vagy.

74.

ülünk egymással szembenéz
egy pár boldog jelenlét
már nem előz mert visszalép
az emlék a jelentés

oly tiszta tér itt a halál
föl fényt lobog a járda
köztem és közted nem talál
ja helyét nem találja

nem láthatja meg másikkunk
hogyan melyikkunk az egyik
mert mozdulatlan változunk
s így más lesz ki volt eddig

arcunk időtlen szembenéz
mint délbe éj s koromba mész

75.

Szoknya alól fut a sztráda,
csipkés mindkét oldalsávja.
Robogunk a nyári lángba,
s meg-megrándul a hegy lába.

Álomvölgyben egy dombtetőn,
fatörzsben él a szeretőm.
Sárga illat az udvara,
s elfoszló képzet ő maga.

Sétál, a combja
szétáll-reped. El-elejt
gitárt s gyereket.

Annyira képtelen,
már szó sem éri el.
Pihen csendjében.

76.

Nyugaton megveti ágyát,
és fölkel korán keleten.
Alatta morajló tenger.
Vízágyban ringva szunnyad el,
és vízágyú ugratja fel.
Így bőszen, üvöltve ébred:
Kenyeret, jogot a népnek.

Halálom után
köztetek vagyok, motyog
teljesen ébren.

SIMON ADRI

A csend, a kozmosz

Az Everness Fesztiválon próbáltam ki először; nyomban az astangával kezdtem. Aki e világban kicsit is otthonos, tudhatja, számottevő állóképesség

és erőnlét valójában inkább csak az eredménye, mintsem feltétele annak, amit jógának hívunk. Szóval rögtön egy izzasztó, határozottan dinamikus

órára csöppentem, noha bemutató jellege miatt lazábbra is vehették volna a bősz jógik. Harminc napüdvözlés, vagy negyven, ki tudja már; csupán legendás,

szilfid hajlékonyságom nem hagyott cserben, s hogy majomisztikus karjaimmal lazán megcsinálom az összes erőászanát. Mondjuk, félóráig. Itt e derék jógi-

legények (és egy gyönyörű testű jógilány) rendes kilencven percig tekeregtek, szakadt a víz rólam, tagjaim örökre összekeveredtek, kéz a lábbal, és volt

ott még valami keveredő gyúanyag: a csend, a kozmosz és a minden tetőről látható nap esszenciája. Valami titkos, gyermeki, öntudatlan merülés

kezdődött, mély, méhen belüli nyugalom; bár a légzést csak jóval később tanultam a mozdulatokhoz rendezni, hogy abból *dinamikus meditáció* váljon, a

nap, sosem felejttem, a sátorba süttöt, rá a matracomra, izzadó hátamra. A foglalkozás vége felé már kissé szenvedtem, lazáltam és belepihentem;

nem akartam túlságosan elfáradni, salsa-bemutatóóra jött utána. Salsázni aztán nem mentem azóta sem, egy mérsékeltebb, lágyabb jógairányzat,

a *hatha flow* viszont a mindennapjaim része. Néha egy nap süt idebenn. Süt a hátam, a matracot, és belesüt a csendbe, a kozmoszba, az esszenciába.

POÓS ZOLTÁN

Tölgyfalevelek

Honnan kerültek reggel kertünkbe a tölgyfalevelek,
amikor nincsenek tölgyek a környéken...
Ki mondja meg ezen a reggelen, hogy meddig
terjed a táj, és hol kezdődik a másik?

A Körvasútsor vágja valóban ketté a környéket,
a vágányok fonata, vagy a természet másképp
rendezte el? Talán Zugló sem ott ér véget,
ahol a térkép jelöli? És Pestújhely sem ott kezdődik,
ahol a történelem és a városi előljárók kijelölték...

Mit szólnak ehhez a fák, amik egybefogják a tájat?
És a darazsak? Száz éve még az istállódeszkák
között repdestek, és most is itt vannak az újépítésű
házak padlásain. A táj merev, közel sem olyan
simulékony, mint ahogy arról gondolná az,
aki éppen ezen morfondírozik.

A pestújhelyi akácok éppen azt elmesélik,
hogy miért nőnek olyan lassan, de azt még
ők sem tudják, hogy kerültek a tölgyfalevelek
a garázs előtti térkő sarkaiba.

Ha hajnalban felébredsz, és kimész a kertbe sétálni,
azt is hallhatod, hogy a pázsit beszélt álmában,
viszont a pázsit sem tudja, honnan kerültek
ide a tölgyfa levelei. És ez így van jól.
A kertnek legyenek titkai, amiket nem tár fel
előttünk soha.

GULISIO TÍMEA

Tanúk

Belenézek sárga szemébe
A zárlatos lámpának
Hogy én is a fényt szeretem
Arra nem hagyok tanút

Belenézek sárga szemébe
Az elütött macskának
Vigye a sírba
Hogy van bennem szájalom

Belenézek sárga szemébe
A villamosnak
Vigye hírét messzire
Hogy néha hiába várok

Belenézek sárga szemébe
A kedvesemnek
Belém lát mégis nyugodtan alszik
Mégis nyugodtan alszom

Póráz

Vajon ha már nem vagy önmagad,
Kit szeretek benned?
Az emléked,
Vagy a fensőbbrendűségem?
Ha ugyan én még én vagyok,
Ha te nem te.

Egyek voltunk a kettősségben.
Külön túl sokak vagyunk egy-egy félnek.
Túl kevés egy embernek.
Állattá tettél, így nem lehet a gazdád.
Hiába szűkölök.
Hiába ugatnál.

Szeretnél alázní. Szerettelek alázní.
De már nincs hova. Nincs lentebb.
Semmi nem hoz lázba.
Minden mindegy.
Lényegeddé redukáltad magad,

Így elvesztetted lényedet.

SZÉKELYHIDI ZSOLT

Hétíz

Hét tortát süss,
tegyél négyet
szobánk sarkaiba,
hármát középre,
a lakkozott asztalra.
Olts le hét villanyt,
önts hét pohárba vizet.
Nézz hétszer ki
ajtón, ablakon.
Imád édes legyen!

Az első tortád bástya.
Erősre gyúrt tésztából,
karamelltetővel,
dióbéllel töltve készítsd el.
A második saját szíved legyen,
két fehér markod feszítse
piros szélűvé,
kend színén,
sűrítsd tepsidbe,
mindent beleadhatsz.
Harmadikod készüljön
egy mozdulattal,
ahogy a történetes lócán,
hét éve, először
értünk épp össze.
A könnyű nyújtást
egymásig csurgó
máz tartsa meg.
A negyedik torta nehéz,
morzsás és szép.
Kettőnket reszeld,
forgasd bele!
Váltakozó ízünk
sós, szirupédes,
légies, egysütetű.
Formás lényegünk
tortája tejszínű,
töftefhér.

Középre három tortát formázz.
Az egyik én legyek.
Már tudod, mit keverj bele.
Ha kóstolod,

nyelved végén bőröm
ízével kerekedjen
életlen marcipánszemem.
A másik torta te leszel.
Kezeimmal
készítsd, süsd,
arcommal díszítsd.

Az utolsó torta trükkös,
az előző hatból áll.
Mindből egy íz,
összeérő színek,
hab és állag.
A torták feje:
mi mindennel
együtt,
mint az idő
eleje,
a kelesztés,
amiben egy
jelen van és múlt,
kész és készülő,
kigondolt és megtett,
egyszerre nincs
és jelenlévő.
Mi: minden nélkül
egész.

Hideg, meleg

A fák takarásában
fagyos tavasz
mozdul, enged.
Bújócskázunk
leheletfinoman.
Hideget nevetünk
óvatlan egymásra,
fűtaposás közben
forrasztjuk magunkra
a legnehezebbre
hordott téli göncöket.
Beleszagolunk az égbe,
leföldelt faleveleken
miénk a zöld nyár
üdesége!
A fűszálak közé
szúrt szálvirágokban
fűthető életszínek.
A hidegről épp
a meleg jut eszünkbe.
Futva függünk
napsugaras mától,
egymástól,
én töletek,
mint a szél
a fáktól,
hoz.
Háromféle
lábakon
együvé
szaladunk.
Mi és a kutya,
fű, fa, virág.

JENEI GYULA

Örökös

– avagy írók a vízben

régi ős emléke kísér (írótábor, kilencvenkilenc, berek), ahogy az állomásról a központ felé megyek. mintha k.-t látnám baseballsapkában, farmeringben, szakállasan. biciklis falusiakkal beszélget. de nem! ő nem lehet. voltam a temetésén.

a szállóban a recepciós azt mondja, az írók odakint áznak a medencékben. fürdőgatyát húzok, keresni indulok őket, ám a strandvendégek mind idegenek: sok a nyugdíjas, az öreg. pár év múlva én is az leszek.

ferdek a délutáni fények, a gyógyvíznek szaga van. jó szaga. a tyúkszemáztató emberekkel teli, s ott ül sz., a halk szavú szófaragó, a gyógyteákkal flörtölő költő és rajzoló, aki mindig takarékosan kínálgatja a jóféle házi pálinkát, mondván, hogy másoknak is jusson... de mégsem! hisz ő is már régen egy égi medencében húzza magára nyakig a forró vizet, s hajnalonként ott csavarja el csitri mondatlányok fejét, azok meg olyan avantgárd tartalmakat suttognak a fülébe, hogy sz. elpirul. leánytól, szótól, pálinkától vagy a forró víztől? ki tudja!

ott meg mintha a fiú jönne az örökösben, egykori bencés diák (aki hosszú levelekben válaszolt bírálatra küldött verseimre), vállán hanyagul átvetve a törölköző, hatalmas szemüvege mögül villan a tekintet. persze nem n.-é (csak egy idegen arc, idegen alak), hisz az ő szigorú-szomorú tekintete már nincs sehol, talán csak néhányunkban él még valameddig, egyre halványabban, akik nem feledjük. istent meg nem nevezünk néven. mert minek? utoljára kétezer-egyben találkoztunk ezen a fürdőhelyen, azon

a toronydőlős szeptemberben,
kamikáze-kedden.

d., a költőnő, aki egyik versében villonnal hentergett (s akinek díjat nem adott más, csak l. l.), társaságunk szíve-lelke volt: úgy mesélte életéből a nyomort, hogy azon csak röhögni lehetett, és úgy beszélt el a ritka örömet, hogy sírtunk rajta mind. d. itt a berekben szakadt ki a depressziós hétköznapokból. itt mindig mániás lett, olyan harsány és trágár, hogy szeretni lehetett csak. a csikk nem aludt ki kezében, a gyógyszerre konyakot ivott, s annyira szegény volt, hogy nála gazdagabbat képzelni senki nem tudott. de az a kövér nő az ikermedencében nem lehet ő, hisz egy téli reggelen d.-t is táncba vitte már a kaszás.

r. pálmatorokról, *dús narancsligetekről* álmodott, de boldogan járt a berekbe. barátokat keresni. költő felesége lett még az érettség után, s azt hitte, a férfi sokkal jobb nála: abbahagyta hát a versírást. húszévesen már elvált nő. nyugdíjas, amikor újra írni kezd. közben végigolvasta a világirodalmat. valaki azt mondta róla: micsoda echó! pedig magát visszhangozta csak. csontig fogyott, amikor a kórházban hónapokig közös ágyban a rákkal... de az ízlését, a formakultúráját őrizte, s talán még akkor is pálmatorokról, narancsligetekről álmodott.

cs. is halott, aki csillagképeknek látta a lehullott gesztenyéket, így hát csillagokat rugdosott a sétány fái alatt. és halott o., aki egy holdfényes éjjelen, mikor egyedül volt, fölfeküdt a vízre lazulni kicsit, ám a medencébe éppen beóvakodó sz. csak a mozdulatlanul lebegő testet látta, s lélekszakadva rohant k.-hoz, a táborvezetőhöz jelenteni, vízi hullát talált, jöjjön gyorsan; s ahogy o. leszállt a vízről a nagy ricsajra, sz. tán még jobban megriadt, hogy föltámadt a holt. ítélet napja, vagy mi ez? a nagy ijedelemre akkor a pálinkát nem sajnálta magától, sem másától.

keresem az írókat a medencékben, a parton,
 a padokon, a büféknél. nem lelem őket.
 időnként mintha ismerős arc, ismerős test
 villanna, mozdulna, de folyton tévedek.
 megkettőződik az idő. a faházak elé, a sétányra,
 a kabinsori zuhanyzókhoz csak a képzelet vetíti
 a múltból az emlékeket: őket, akik azóta
 már a felhők felett úsznának, áznának, írnának,
 vitáznának és iszogatnának, ha lenne valami
 a felhők felett.

VASS TIBOR

Kun Marcella itsenes
(korr.: Itsenes) verseiből

Itsen azt hiszi

Hívók, hímnők könnye patakszik.
Nem ér a nevük.
*A több nemű Itsen többnejűnek érti magát,
erejét végtelennek. Itsen révedhetetlen.
Káposztafejű. Kialvatlan. Keletlen.*

A végtelen azt hiszi, ereje a szétfolyó Itsen.
A hit estére lesz bizonyos a végtelenben.
Biztos, hogy a végtelen bizonytalan.
Itsen ingatag, asszony az olvadó hóban.
Latyakhelyű. Kihagyhatatlan. Megfelelhetetlen.

Itsen, a látó

Nagy az Itsen állatkertje.
Akad harmadik szem a hátközépen,
amiket vagy melyeket a másik kettővel sosem lát,
de jól ellát vele dolgokat, mások baját, más Itseneket,
állatkertjeiket,
ha akadozottan is, azokat a jó nagyokat.
Szakad Óz ottan, ahol a madárijesztők szemét
újra és újra összevarrják, amiket vagy melyeket.

A kívánókat a kivárókkal és a kivájókkal is
gyakran összecserélik. Holló a hollónak,
ahol rangon alul pœtizálnak
ellátja baját Itsen az állatkertjének olykor.

Sevégűvé, sehosszúvá idomul a bűnbánat,
idő múlt, idejétmúlt lesz egyhamar minden érintett.

A ráncok Itsen sírgödrei. Sírgödreid, Itsen,
akkor mélyítsem,

amikor a hátam közepe eléri szemeid méretét,
mondja Itsen saját magának
a nagy állatkerti gyűléskor, jegyzőkönyvbe.

Azon kívül
annyit mond, azt már nem magában,
kedves egybegyűltek, adjon nektek az ég
harmadik szemeket, ahová csak szeretnétek.
Ássatok, látva játsszatok.

Itsen csúnyán beszél

Hangfecni, hangrongy.
Cafathangfoszlány.
Hangfaszlányt nem írhat,
kúriemberhez nem méltó,
de Itsen nem kúri,
és nem is ember,
tehát akár írhatna is.

Itsen jegel

Egészen úgy Itsenjégem,
úgy egészem Itsen a jégesőben,
az eső úgy. Puff, puff.
Jég-egészem az eső,
Itsen úgy esőtlen, s égtelen úgy az Itsen.

A jégesőkben sorsrahagyott székeké a jövő.
Sorra ott hagyott, egészen jövő idő
a jég, melege jó,
ahogy esik, puffan úgy, lyuggat, jövősit,
üresíti Itsen a székeket.
A pára sorsa akár a jégé. A jövő idejű
lyuggatás
egészen szentségtelen.

Itsen és a szép

A szépséggel mennyi mindent vesz
tudomásul Itsen, ami nem szép.
Pattanás. Anyajegy.
Fogsorhibák, hajhullás,
pikkely, verscsömör.

Itsen az Ady-hídon átszáll

Van a Tiszai pu, meg a Keleti pu, pl.
Az öregség pl. Késő pu,
bertás,
pattintott nőkorszak.

Itsen magánya

Itsen magánya nem ugyanaz, mint az egyedülléte.
Ide kell a vessző.
A magány mint egyedüllét, oda nem.

Ide-oda a vesszőfutások,
a társaság, társtalanság.
A társaság: talanság.
Vesszők kellenek magukat.

Az egyedüllét magánya nem ugyanaz,
mint a magány egyedülléte,
mondja Itsen magában. Itsen magában beszél.

A vessző nem ugyanaz, mint a kell.
A kell után, ha kell, ha nem, utánajár az Itsen.

Nézz be hozzám

Itsen, nézz be hozzám.
Belátásodra bízom, ha meglátod, hogy csuklom,
kinek árulod el. Kinek hogyan.
Kinevetsz a körötted állókkal vagy megijesztesz,
ahogy anyám tette, meg az ő anyja,
meg apámé, hogy múltjon el az akaratlan.
Vagy igyak kilenc korty vizet, lassan, és attól.

Itsen, akarom, hogy hozzám nézz be.
Hogy csukolj, össze is, és akarom, hogy áruljalak el.
Hogy neved ki,
és befelé is az ablakon, mind a körötted állókkal.
Mind, untalan.

Itsen, az ijesztéted akarom,
és meg akarom ijeszteni anyámat.
Unos, hogy untalan,
csukoljanak össze a hozzám sehogy, sose benézők.

„A túlélés reflexe ilyenkor
kárhozatban exponált vaku”

LATOR LÁSZLÓ

Navona tér

A felszín alatt, a felszín felett
Alakok, formák, roncsok, vonalak,
Egymás fölé torlódott rétegek,
Világos rend, szeszélyes képzelet,
A föld felett, a föld alatt
Világverő, szétzüllött seregek.

Egy nagyravágyó akarat
Rajzolta ezt a hosszú négyszöget,
Fakasztott a kősziklából vizet,
Teremtett ide tengert, s rendezett
A szurkolóknak nagy hajócsatát,
S hogy megörökítse a szép napot,
Veszttest-győztest lemészároltatott.

És lett aztán sokféle késztetés,
A szép, az érdek, a becsvágy, a pénz,
Jó, ha a földi s égi összeér,
És épített az Úrnak templomot,
Kint trükkös nagyság, belül kicsi tér,
Növeli egymást templom, palota.

S más is: egy lábujj, egy izomköteg,
Nemcsak jelkép, nemcsak csoda
Tud az élőnél élőbb életet.
S ha készül itt még bármi valahol
A végleges s a változó felett,
Etruszkok és görögök s latinok
Belebeszélnek majd a föld alól.

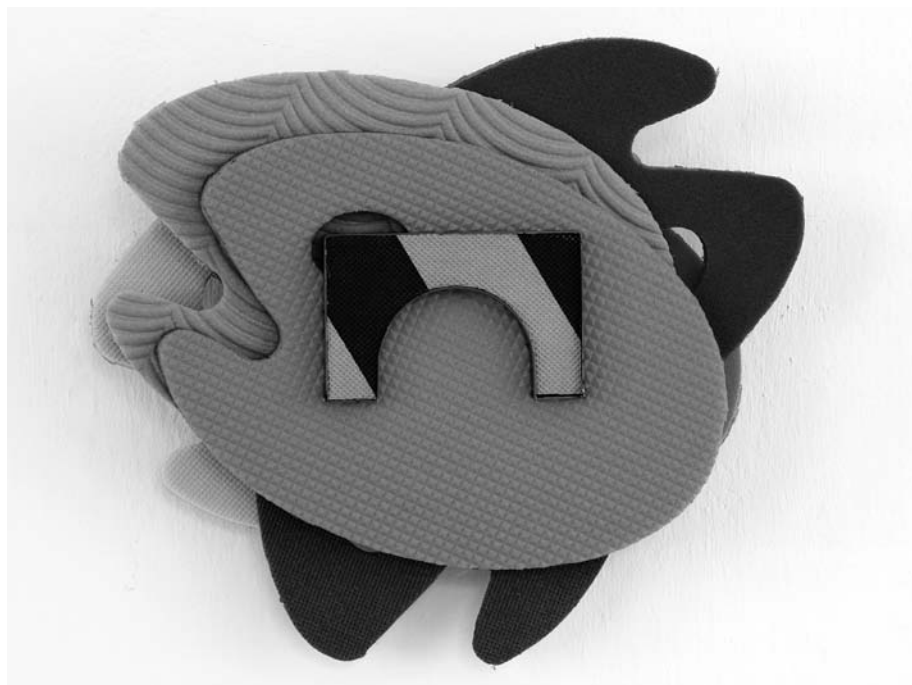
TAKÁCS ZSUZSA
Horror vacui
álomleírás

A találkozóra hívott először meglepődik,
hogy alig lézengenek az utcán,
és a bejárati ajtó csukva, de amikor
a kilincset lenyomja, s az enged,
fellelegzik és belép, mint akire várnak.
A folyosón néhány homályos körte ég.
Elbizonytalanodik, izzad egy kicsit,
átlép az útján keresztbe fekvő
gerendán, böngészi az ajtók fölötti
számokat, ahol alig egy évtizede még
turistaszálló üzemelt, és ami annak előtte
a Hitlerjugend nyári szállása volt.
Nem sejtí, minek jött ide, meg is torpan.
Aztán a szellemkezek által elébe lapátolt
törmelékkupacra meredve bosszankodni
kezd, megfordul hirtelen, majd lépteit
nevetségesen szaporázva távozik. Bár nem
történik semmi, és csapzottan hazatér,
még aznap éjjel visszamegy a házba. Keres
egy kulcsot – de nem találja. Felkerekedik
újra. Az utca kihalt, mint legelőször,
az épület helyén egy kiégett kráter áll.

VILLÁNYI LÁSZLÓ

Gyerekkora folyója

Versébe engedje-e az ártér felől érkező varjú vagy héja hangját, tűnődik, én meg biztatom, a feje fölött szálló tizenegy hattyú szárnycsapásait se mellőzze, a citromsármány hatalmas csapatának röptét nézve eszébe se jusson tömegiszonya, nyugodtan ültesse mondatai közé a bársonyvirágot, a sarkantyúvirágot, a lándzsalevelű árnyékliliomot, ne törődjön azzal, hogy roskadásig majd én hordom rájuk a vizet, ne szégyellje elültetni az égőszerelem magvait se, tavasszal hadd ámuljak piros szirmaim, s ne feledje a hajdani nyarat, a vízben gázolva ijedt élvezettel hogyan rugaszkodott el, ha mély gödörhöz ért, miként tanította úszni gyerekkora folyója.

KUKORELLY ENDRE

Nem arra való

(2018 vége, 2019 eleje)

Az ablaknál áll, néz le
a harmadikról. Nem
sok minden látszik.
Ez-az látszik.

Nem arra való a szeme
annak, akit Hermész
vezet, hogy fura
vidékeket lásson.

Elég nagy a csend, csak az
utcáról hangzik föl ez meg
az. Fémlapáttal tolja le valaki
a havat a járdáról. Ez például.

Az ablakkeretnek dől.
Fekszik igazából.
Aki így
támaszkodik, az erős és fáradt.

Szökik a meleg a szobából.
Melegíti a hátát a szoba.
Maradjon így, gondolja, és
próbál nem mozdulni.

Nem mozog. Még.
Még. Vissza. Visszafelé.
Picsába az egészszel.
Ráesett az egészszre a hó.

Hermész odafigyel
azokra, akiket a túloldalra vezet,
mert látta, ahogy
lehunyták a szemüket.

Egyenletes súrlódás,
fémes hang,
a fém súrolja a
betont. Hermész

nagyon fiatal férfi.
Ha nagyon idős nőkre pillant, elfutja
a szemét a könny.
Kijön egy kevés víz. Csaknem

elfut onnan. Lelkes is,
lélektelen is. A zuhogás
szűri a zajt. Visszatartja, tolja
visszafelé. Fojtja,

lefojtja, ahogy a ketrec-
harcosok egymást.
Most forduljon meg? Illetve
támaszkodjon másképp? Máshoz?

Az autók között kihajigált
karácsonyfák, fehér bundában.
Egyforma fehér bundában állnak
az autók az ablak alatt. A sarkon túl

lapátolnak, innen nem látni. Fura vidékeken
kelnek át azok, akiket Hermész vezet,
de nem látnak semmit abból. Nem látják, mert
sötét van. Nem látják, mert kitakarja előlük

a ház sarka. Egy fekete bőrkabátos fickó
söpri a havat
a kocsijáról. Beszél maga elé.
Egyenletes ütemben fújja ki a párát.

ERDŐS VIRÁG
Tűz, tűz,
avagy én és a kánon

*elhangzott a litera
„Kánonkórus”
című előszilveszterén*

jó kis téma ez, amiről
ma este itt szó van,
de szerintem most már inkább
beszélgessünk: rólam.

kezdetben? csak szó szó szó –
és némi toldalék:
rettentő
sötét-és-semmi
voltak: én valék.

egy „írogató nő”.
ergó: egy elcseszett alak.
a belek alagútjain fruszt-
rálódó salak

egy jól el-rejtett kijárat, egy
textuális vágy,
egy süket-néma há, egy kisebb-
fajta kóka tárgy

se alföld, se tisztatáj
csak: vér és takony,
az elte bétéká magyar és
esztétika szakon

lófasírtban
nyargalászó tüzes paripa,
diplomamunkába bűvő
rendszerkritika

tiszteltetem innen is a
jó tanári kart: nem hogy
eltanácsolt volna:
még csak le se szart.

*

mígnem egyszer...

...hol? és mikor?

örökké és bárhol

lehulltam egy dunántúli
kis mandulafáról

se dobok se trombiták, csak
egy kiss ercsi szólt,
végül is: elég
különös nyár éjszaka volt...

másnap reggel új emberként
szippantgattam, és –
benne volt a levegőben:
leközölt az és

anyám szerint mondjuk ebben
nem volt semmi meglepő
ő már tudta lesz ebből még
holmi is, sőt: magvető

holmi nem lett – jelzem, pedig
türelmesen vártam,
jöttem-mentem föl-alá a
napsütötte sávban

számoltam a derű
szörnyű óráit naphosszat,
most már persze tudom: néha
szabad írni rosszat

*

jót viszont – rohadt nehéz.

hogya nem megy, ne csodáld.
élvezd inkább a könyvvásárt
záró gála-vacsorát

nem muszáj a szavak szárnyán
rögtön a plafonig szállni
kulturáltabb dolog egymást körbe-
körbe-laudálni

észrevételed van? ugyan!
ne legyél már olyan *lányos*
ha egy picit igyekszel még lehetsz fő-
díj-várományos

add tovább a mikrofont és
ne húzd a szád – ez a dolgod. ha
szerencséd van, egy tag már
megírta a nekrológod.

tudod! *egyszer* el kell válni.
ne váljunk el haraggal!
csak vicc volt, hogy innen bármit
elvihetsz majd magaddal...

utánad? a vízözön.
s egy másik elme álma.
(úristen: mi van, ha *mégis*
motívum a bálna??)

*

ég a város.
előbb utóbb
porig ég a ház is.
mély csend lőn, mint
szokott, aztán berobban a gáz is

kereplőként üzöm körbe
magamat – mit bánom,
hogyan befogad vagy
kitaszít az a kibaszott kánon

se a lap, se

az idő már
nem telik, csak
fogy:
most, mikor ugyanúgy, mint mindig,
legfőbb ideje, hogy.

A szöveg nyomokban Arany Jánost, Vörösmarty Mihályt, József Attilát, Várady Szabolcsot, Kemény Istvánt, Parti Nagy Lajost, Sziveri Jánost, Janus Pannoniust, Ady Endrét, Petri Györgyöt, Illyés Gyulát, Erdős Virágot, Zilahi Annát, Weöres Sándort, Szabó Lőrincet és Tandori Dezsőt tartalmaz.

VÖRÖS ISTVÁN
Reményke

Reménykedni hiába már,
egy kicsit több kell ennél néha.
Ha szétesel, az nem halál,

de mégis könnyen megtalál
az idő maradéka.
Reménykedni hiába már,

a dühös semmi visszazáll,
ha félsz, a földre még ma.
Ha szétesel, az nem halál,

ha egybevagy, úgy felzabál,
mint döglegyet a béka.
Reménykedni hiába már,

a rossz szeret és visszavár,
de nincs rád inditéka.
Ha szétesel, az nem halál,

de nem is élet az talán,
a meghasonlásod se tréfa,
reménykedni hiába már.
Ha szétesel, az nem halál.

Szilárdságtan

Miért a fantáziátlan világ
marad felül, nem a mesék?
Sok törvénye, ami szilárd,

úgy beléd rágta már magát,
csontjaid közt tudod helyét.
Miért a fantáziátlan világ

magabiztos, éli korát,
ha kötözködsz, átjön beléd
sok törvénye, ami szilárd

alapokról művel csodát
úgy, hogy mindent simán kimér.
Miért a fantáziátlan világ

van uralmon? Bármit csinál-
hat az ember, sosem elég.
Sok törvénye, ami szilárd,

nem hagyja, hogy egy-két hibát
elkövessen a véges ég.
Miért a fantáziátlan világ
sok törvénye, ami szilárd?

Georg Trakl

Az egyik példaképem
egy ópiumfaló,
minden tettét nem értem,

a verseit azt értem
írta, nekem valók.
Az egyik példaképem

a háborúban szépen
szétszedte a valót!
Minden tettét nem értem,

minden tettét lemértem,
mindegyik megható.
Az egyik példaképem

csak úgy példaképpen
kilép a sors alól,
minden tettét nem értem,

szűkülő belső térben
semmi nem bírható!
Az egyik példaképem
minden tettét nem értem.

Félelem a verstől

Üres, üres, üres, üres,
csak szóval van tele
a vers, a vers, a vers, a vers,

értelmére minek figyelsz,
nem több, csak a fele.
Üres, üres, üres, üres,

és átfordul, és szögletes,
nincs lába, sem keze.
A vers, a vers, a vers, a vers

olyan, amelyet érdemelsz,
épp ez az érdeme.
Üres, üres, üres, üres,

és ennyiben tökéletes,
vagy annak kezdete
a vers, a vers, a vers, a vers,

amit magadban megfigyelsz,
jobb kor ígérete.
Üres, üres, üres, üres
a vers, a vers, a vers, a vers.

WIRTH IMRE

MIKOR MEGJELENT a Nyugatban
az első versem, még nő voltam,
ezerkilencszázhétben talán,
Cseh Tamás a Balatonban
gonosz italt ivott, vitorlás
verseny után, tihanyi presszó
teraszán bámult rám, a mellem
nézte, finom nő, Osváth Ernő
bundát vett volna, indián.
Lemaradtál kurvára, drága,
a Bakonyban csak vér és takony,
az indulat elragad ma is,
spanyolnátha, emlékszel, apa,
az ötvenes évek – én Adyt
csókolom ma is, ne haragudj,
sose tudta, nőnek lenni mit
jelent, de megmászta a szfinxet
egy hajnalon, mikor a habok
a hatvanas években újra
konszolidáltak. Nő voltam,
esztétikát tanultam Balázs
Bélával, istenem, Desiré...
Elrepült a fasz történelem,
gyémántokat szórva méhem
üres, vágyó Vérmezejére.

A *KOLOSTORBAN* az apát,
a némaságot fogadott
újak, Alpok szép keleti
völgyében, hol a Földközi
tenger néha látszik, léha
kékség a mindenség vásznán.
Ott harangok szólnak éte.
A megmentő mementója
vetül betmenként az égre.
Európa szívében egy
alak harsány mozdulattal
felrántja a függönyt, kinéz
lelkünk elveszett részeként,
volt közünk hozzá, ez így van.
Most nyilaink nem döfödnek
holttá senkit, égbe se lő
nyereg alatt puhítottan
ufószerűségünk – de ő
beleírja magát rövid
jelenünkbe. A kolostor
kapuján kopott graffiti:
„megnyugvásból áll az élet”,
alatta: „akkor sem félek”.

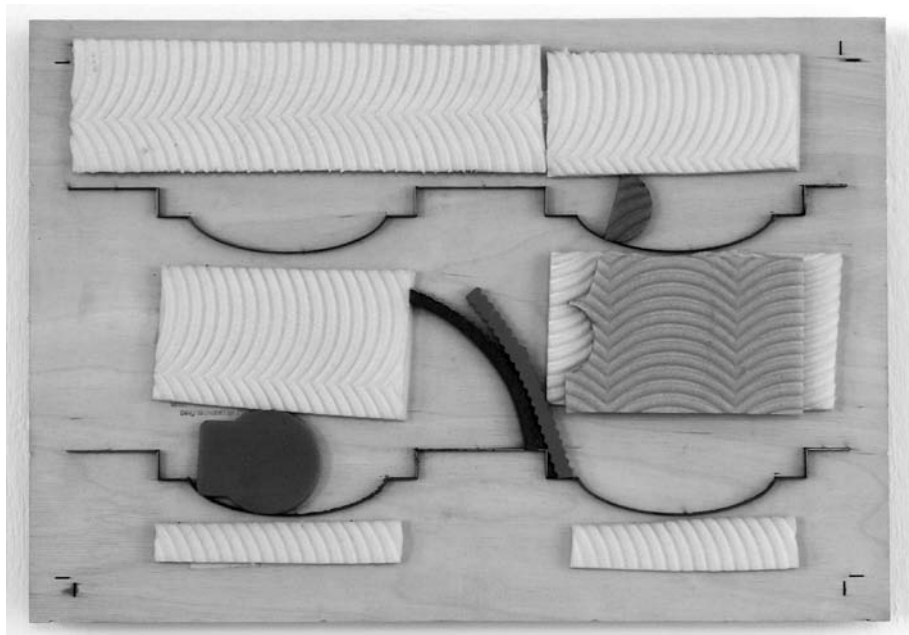
SÚLYOS TEST RÁGJA a plafon
repedéseiből a gázt,
oltárodon gyíkok sírnak,
megfogalmazzák a panaszt,
röfög ez az ember disznó,
vésővel túrja a csöndet,
történelmet szarik porba,
bakákat mély, nagy gödörbe,
anakronisztikus sorok
menetelnek versen túlra,
az elzárt csapból kitörő
semmi sodor megvadulva.

BABICZKY TIBOR

Ima az emberért

A hegyek, akár a ráncos
 éjszaka. Az egyik völgyben
 sűrűbb az árnyék. Meddig tölt el
 még csodálattal, ami van?
 Hasadt hitedből ostoba
 szörny született. Az üresség
 nem volt még bénítóbb soha.
 És rettegsz az éjszakától,
 pedig benne fogant a világ.
 „És szabadíts meg...”, könyörögsz.
 „Szabadíts meg.” És félreállsz.

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Zsoltár régi hangra

Mi tart vissza, Uram, attól,
hogy megadd az elveszés
erejét, hogy földben feloldódva
elemeim ásványtanát megéljem,
miért borít el életadáskor
a szégyen, mintha magamat kéne
nemzeni újra és újra? Miért nem
gyújtja Erosz Agapé tüzét, miért
bestiális a fény szemében? Miért kell
megéljem kőbölcső-ringását a
kéjnek, mi ez a visszaszületési kényszer,
amit nem értek ésszel, ami zákányossá
teszi szemem, s mint jégvártyát a
félelmet gömbfelszínére tolja? Vészhelyzetben
mi lankad bennem el? A küzdéshiány
mint az epe garatom, mandulám előnti,
s a torokbélelő feketeségben nincs
semmi más, csak sepróíz, az önzés.
A túlélés reflexe ilyenkor kárhózatban
exponált vaku, mutatja, hogy ennyin
múlott az üdvösségem. Mi tart vissza,
Uram, hogy erőt mutass bennem?
Miért az erőtlenség maradt
a kegyelemem?

SCHEIN GÁBOR

Hangok egy librettóból

(1. Egy hajléktalan)

Szegény csóró Nyulacska,
nem telt neki kulacsra,
pálinkára sem jutott,
ő meg lopni sem tudott.

Szereti a kék eget,
csak nagy ritkán kéreget,
ám azt tudja, mi butít,
fehérborban utazik.

Kétliteres műanyag
palackban van az anyag,
kicsit édes, aromás,
hangulata attól más.

Jókedvű vagy közönyös,
csak a végső cél közös,
s míg bevégzi Nyulacska,
eléledgél berúgva.

(2. Méltatlankodó polgár)

Nem szobor nékem,
hogyha nem lovas.
Nem hercegi fő,
hogyha nem kopasz.

Várja kín, fölénye
mit igába fogjon,
lobogjon sörénye
a lovának folyton.

Lovatlan hogy lehet
boldog a herceg?
Látképi szerepet
hogy kapott, cseszd meg?

De azért nem rossz,
jó is viszonylag.
Sokat ne várjunk,
bőven van rosszabb.

(3. Egy kislány)

Álmomban mit láttam?
Nílus partján jártam
piros íbiszek közt.
Aranyhalat ettek,
soha el nem teltek,
oda te is eljössz.

Álmomban hol voltam?
Szfinx ült sivatagban,
mindent tudva várt ott,
kinyíltak az egek,
arra keringenek
sárga dromedárok.

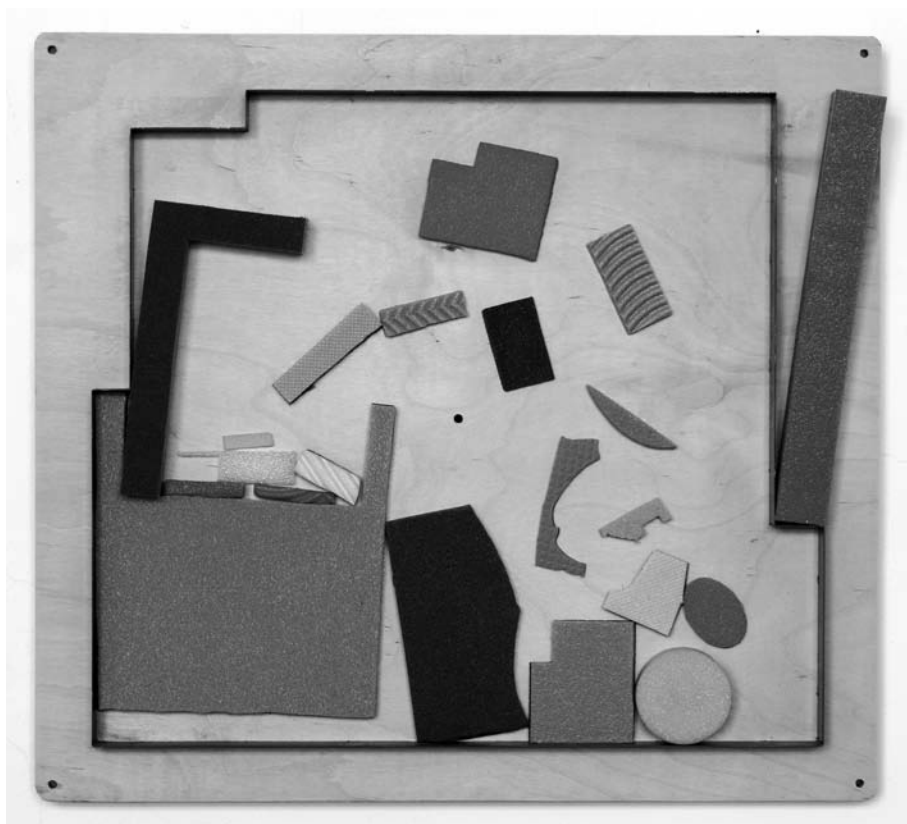
Láttam egy pálmafán
egy királyt, álma tán
zöld szemű kígyó volt,
húsz papja etette,
elébe letette,
keleten mi jó volt.

Hallottam törpékről,
egy majom fejéből
pattantak ki tegnap.
Bejárnak hét tengert,
üldöznek egy szendert,
csónakjuk fél meggyomag.

(4. Egy öregasszony)

Felsorolni, hogy mi mindenem sajog, nem is tudom.
Fáj a gyomrom, egy falat se mén beléje,
jó, ha egy pohárka tejföl egy kevés kenyér belével.
Fél napába ennyi. Kockasajt gyön estelére. Nem
bírom én a héjat ínnyel. Úgy hasít a vállam

és az oldalam cefetre szaggat. Éjjelente végig
egy hunyást se alszok. Én csak azt kívánom, istenem,
mégse tartson ez sokáig. Adj nekem nyugalmat,
pusztulok meg elfelé. Elég a szenvedés. Elég!

MOLNÁR KRISZTINA RITA

Fehér folt

Szerettem zenélni.
És a matematika felkavart.
Végül aztán
a költészet lett a part,
a világítótorony, hová kiúsztam
hullámok, sodródó részecskék között,
úsztam, úsztam,
nem, nem hajótörött,
csak mint ki tudja,
részecske és hullám
a fény, ami fele tart.
Tudja? Nem, így nem igaz.
Csak mint ki hullámszik felé és vele,
ennyit egy iskolás is ért,
hogy ilyen a természete,
nem több, nem kevesebb,
egyszerű pötty,
míg mozog, nem vennéd észre,
de épp sötétedett
– a láthatatlan ilyenkor csíphető nyakon –,
mikor partot ért
a hullámlovas foton.

Nézd csak, lekaptam.
Látod a fehér foltot a fotón?

GYUKICS GÁBOR
reggeli

az indián homlokára erősített lámpa fénye
a víz alatti világot pásztázva
kígyótáncot jár a tavon

a kenu orrában állva
kezében lándzsával vár
figyel
miközben fia
a tolóbottal
halkan a tó közepe felé
irányítja a kenut

felettük vadlúdsereg
egy hirtelen kiválik
visszarepül
és bevárja a lassan
fáradón repülőket

a tavon
egy hullámcsapott pontra
villan a lámpa fénye
és lándzsavégre
került egy északi süllő

még pár kör

annyi épp elég

FALCSIK MARI

érmindszenti enteriőr

Ady *von Haus aus* tudta mi az az alacsony szemöldökfa
 tudta mi az a kemény Énség
 amivel az ilyen megfekvő földemet föl lehessen emelni
 tudta mi az a *per se* gőg
 amivel ebből dehogyis csak kétannyi magas polgárház
 de palota lesz *non sanz droit*

egy régi poén

van mindvégig riadt a csapdába szorult
 állatok közt van lakonikus van cinikus
 van aki beszél róla van aki az Istennek se
 van páncéljába van bűneibe vetett hitű
 van vadul tiltakozó van az elbölcselő
 van hangosan hazudó van fölényes van
 lelkes aki majd a legjobban visít a végén
 van felejtő van elvtelen-derűs van végig
 más mezőkre ködben váró van nagyobb
 sejtő még valódi hívő is van igazi tudó is
 csak aki ne szorult volna az időcsapdába
 olyan állat nincsen kisfiam

családállítás

mert öszveállottak
 véletlen csinyáznak
 fiakat-lyányokat
 akiből azután
 törvény és sors lesz
 megmásíthatatlan
 létezőn érvényes
 vésődve valóba
 sziklába tengersó
 csak azért mivel *van*

az őzekről

figyeld figyeld az őzeket
 ahogy az orruk megremeg
 ahogy a kis fül hátracsap
 és már riadnak ugranak:
 hogy testrészük a félelem
 az egy kötelező elem
 ami segít hogy megmaradj
 hogy nehogy elengedd magad
 ha éppen az a pillanat
 az amiben pont nem szabad

szaglásznaád így a jó füvet
 élnéd meg minden örömed
 hogy sejtetben a *bármikor*
 hogy nem kérdés se *hogy se hol*
 csak a zsiger hogy észrevedd
 ha itt és most épp rád mered
 de hogy fölengedj nem lehet
 ha most kitérsz is majd követ
 utolér úgyis valahol
 e testen vele osztozol

azt hittem

először azt hittem énekes szeretnék lenni
 de aztán rájöttem hogy madár

MÉHES KÁROLY

A fikusz bevitelének napja

A harmincötödik érettségi találkozóra már úgy indultam el, hogy nem az eltelt évek száma sok, hanem inkább az volt bennem, hogy már megint, hiszen csak tegnapelőtt volt a harmincadik; és persze a baranyai és somogyi, októberfényű dombok között kanyarogva az is végigfutott az agyamon, mi a csudáról beszéljek, mi történt velem az elmúlt öt évben, hogy lehet elmesélni öt évet, aminek minden pillanatára emlékezni vélek, ugyanakkor épp az imént gondoltam rá, hogy csak most volt a harmincadik, mintha ez az öt nem is létezett volna.

És furamód sokan jöttek ugyanezzel, hogy mintha tényleg megállt az idő; akadnak, akik évtizedek óta dolgoznak ugyanott vagy teszik nagyjából ugyanazt, így aztán a történetük nem is rólunk, hanem inkább a gyerekeinkről szól; a borocska melletti esti dűnnyögésből az derül ki, mintha tényleg annyi lenne mára az életük, hogy melyik gyerekből ki s mi lett-lesz, ez bennük az érdekes, a gyerek, az utódok, a továbbélők, ők léteznek igazán; ugyan többen felemlegették, szinte csoda, hogy még senki sem halt meg az osztályból, hiszen az általános iskolai társaságból már páran elmentek, rizikós korosztály a miénk, mi meg itt vagyunk, tessék. Tessék, itt vagyunk, ülünk a tihanyi kolostor boltívei és freskói alatt, Irsai Olivér-pálinkával és mindenféle vidéki borocskák társaságában; amikor rám kerül sor, azt állítom, hogy szinte ugyanazzal bíbelődöm, mint már gimnazistaként is, írok ezt meg azt, hol verset, hol autóversenyzős cikket, és ennyi, a gyerekekről nem meséltem semmit, hiszen csak annyira érdekesek ők bárkinek, mint nekem a többiek gyerekei; holott igazándiból a többiek, az ötvenhárom éves fiúk az örök gyerekek, azért jövünk

össze, hogy újból lássuk a régi gyerekeket, ne a bácsikat, akiknek egymás számára idegen gyerekei vannak, akkor is, ha sokakat megismertünk amúgy.

Így telik el az este, a röpké éjszaka, majd a reggel is, amikor már mindenki a telefonján játszik, szervezi a napot, a hosszú hétvégét, a következő öt évet. Lassan búcsúzunk a tihanyi templom tövében, amikor az osztályfőnök úrnak, így mondja, kiakad a nyaka, vagyis leesik a feje, nem tudja tovább tartani, vagyis a bal kezével fogja a fejét, miközben kezet ad, mindenkinek azt mondja, Isten megáldjon, és olyan furán fogja és tartja a fejét, hogy szembe tudjon nézni velünk. Visszafelé autókázva még élesebbek a fények, talán ez is tette, hogy végtelen fáradtság tölt rám, egy út menti parkolóba tértem le, hogy aludjak picit. Amikor felrebbentem, már alkonyodott. Az, hogy a fikuszt a teraszról ezen az estén vittük be fedett helyre télire, csupán véletlen egybeesés.

NYERGES GÁBOR ÁDÁM

pillanatfelvétel

az ideiglenesség kimerevítése, egy lakás állapota vendégfogadáskor, akár egy párkapcsolaté tetszőleges társaságba megérkezve, pillanatfelvételek, melyeken tettenérhetetlenek a még formálódó részek, folytonos köztességben leledző folyamatok,

az elzárt, majd a szerelés végeztével újra megnyitott vízhálózat egy akaratlanul újrakezdésre kötelezett élet nehézkességével, rég be nem indított gépjárművek kelletlen motorhangjainak sértett köhécselésével recseg végig a csapon, darabosan, össze-vissza folyik, időről időre közben megpihelve mordul,

nehezen leírható, akár csak egy átmeneti szakaszai közt is élni igyekezett élet, ami olykor-olykor, lassú folyású hétvégéken, ha van épp közönsége, néha hallható, talán egy lábos és egy merőkanál otthonos érzetű, tompa összekoccanása, de meglehet, déli harangszó,

ahogy masszív, lassú előrenyomulással mind több területet foglal a nappól a délután, szinte fölmérhetetlenné válik, van-e bárhol, mutatóba egy-egy műemlékké nyilvánított élet, melybe pörköltszagot, régi slágereket és halandzsává morzsolt szavakat hoz a lichthofon át a huzat,

garatban túl rég őrizgetett, kimondhatatlan belátásokként, kiszámítható váratlansággal bukkannak föl az utcákon épp csak múlttá vált örök mindennapok szégyentelenül emberi kupacai, ormóttan személyességük zavartan áll az útban, akár egy guberálhatatlan, véletlen szembejövő, megunt szerető,

vagy terjeszkedő, rémisztő szegénység egy túlhasznált lakásban, melyben elkezdhetetlen volna a rendrakás, felújítás, még a felszámolás is, mégis, az esti hírekben katasztrófaként volna beállítva egy esetleges kegyelmes tűzkár, egészen addig, talán örökké, amíg nincs helyette bármi más.

MESTYÁN ÁDÁM

A londoni járat

Kivándorlás aranyló cirkusza,
temetésre küldöm a pénzt haza.
Pedig szerettem volna szórmében,
hintóból kilépve, szivarral inteni:
Hozzatok bort! Hozzatok nőket!
Hozzatok csak a pesti éveket.

De Isten nem akar így diadalt.
Azt akarja, kilépve csönd legyen,
ünnep nélküli csendet akar,
hotelszobát, ha nincs hely anyánál,
késő érkezést, hajnali repülőket,
átutalást kér és nem jelenlétet.

Hozzatok csak a pesti éveket.
Kilóra veszem az emlékezetet.
Látom én, hogy egyre sötétebb,
lehajtott fej, enyhe borosta,
csak néha kérdezek: él-e még,
hány gyerek van, miért alkoholistá.

Ó, ti körúti cetlis oszlopok!
Beszállókártya, temetések,
az ebédelő öreg barátok,
heroin és Tinder-magányok.
Hozzatok bort, hozzatok nőket.
Hozzatok csak a pesti éveket.

Hiányzik, de azért jobb, ha nincsen.
Tele van a londoni járat, szívem,
soha, de soha nem érünk haza,
kivándorlás aranyló cirkusza,
fontot váltok, ha nincs aprója.
Még mindig üvölt Pest és Óbuda.

NAGY LEA
Lebegő

Hogy mindig elvesztek egy darabot. Azt hiszem.

Egy darabot magamból, ami valahol egy test felületén látatlanul töredezik, és hiába próbálnád megragasztani, már nem lehet, ugyanis a törés szent, ennek mindig annak kell lennie. Itt hibáztam. Még keresek egy beszáradt technokolt, amivel a tükörre írhatnék, hogy a hibákat kijavítsam, hogy a javítások megmaradjanak örökre. Aztán majd napokig kenődök azon, amire sosem lehet büszkének lenni.

A lebegő hozzáállás. Az vagyok.

Van, hogy az erdővel együtt ordítok. Na nem segélykiáltásért, vagy bármi más miatt. Ilyenkor csak a veszély hallatszik. De a csend ilyenkor is ott hallgat a fák tövében, és az a halványlóló kalapos minden ordításomban benne van. Benne van a csendben.

Régen remegtek a falamon a fények, de már rég sötétben alszom. Ez vagyok. Úgy általában. Az ordító fény. Ez lenne a kép címe, amin ott állok műmosollyal az arcomon. A nevem nem szeretem. A név te vagy magad. Suttogta mindig az ómama. Nem én választottam. A szálka amúgy nem én vagyok a szemben, csak a viselkedésem. Vannak, akik mégis kedvelnek. Mint amikor elnevezi a kisgyerek a báránymióit. Én is viszketek, mégse szabad vakarni.

A folt ott marad. Ott marad darabként.

Reprodukció

És néha arra ébrednek fel, hogy megint a hajnali fényekre aludtak el. A kotyogó harsogó kifújásokkal jelzi a frissülés idejét, és ott, kintebb, kecskék berregnek templomi nótát. Keserű ízek lepik el ajkaikat, vagy csak az teszi azzá, hogy megszokást csináltak az édesből. Reprodukció és térnélküliség. Ebből táplálkoznak. Egy örök ismétlésre rakott lemez.

Néha félnek, hogy elfogynak a napjaik, ezért mindig félretesznek egy kis darabka létet, a létezéshez. Aztán ott állnak az utolsó lejátásnál, és a bakelit nem indul újra. Soha többé. Néha azt hiszik, hogy át lehetne tekerni az élet összes kis pillanatát, mint a régi filmeket, és már a végén lennének, aztán sajnálnák, hogy ennyi volt. Majd csak ülnek a kövön egy bögrével, hallgatják az imát, hallgatják a távolból berregő kecskéket, és nevetnek. Így lett elkapva a kép, de hogy min, azt nem lehet tudni, mert szemeikben nem látni, hogy vicces-e valami, vagy csak reprodukció és megszokás az egész. De valójában sosem készült ilyen kép. Csak bámulnak ki az ablakon, és a percek visszafelé haladnak, egyenletes monotonitásban.

A kotyogó lejárt.

Szegényke

(Janus Pannonius: Orsolya líkáról)

Nagy szempilláid meg-megremegnek, tested előbújik,
aminek kell, az gömbölyödik, szépen és tenyérbe simulva.

És amíg bele nem feledkezdtünk, mindened elvarázsolt,
és a hatalmas nagy térben, amit mi játékháznak hiszünk,

elfeküdtünk, és csúszott is be feszülő fütykösöd, ám ahogy
elvesztünk a hatalmas nagy örömünkben, nem is tudtuk,

hogyan kéne. Hiába bökdösődne Szegényke, gyengének
bizonyul és szelédnek; sokat pörög abban a nagy-nagy zsenésben.

Lenghetnének hatalmas nagy melleim, ajkaid közé szoríthatnám
picinyke bimbóim, és te nem lennél többé a Szegényke.

Együtt zsenenénk a bájainkban, úsznál, mint hal a tengerekben,
a hatalmas térben, amit mi játékháznak hiszünk.

Nagy szempilláid meg-megremegtek, tested előbújt,
aminek kell, az gömbölyödött, szépen és tenyérbe simulva.

KERBER BALÁZS
Conquest
(részlet)

***

Milyen hang mászik a kristályokon,
úszik a tavakon, milyen kéz érinti
a kitüremkedéseket, az álom keléseit,
púpjait. Milyen kéz ér a lebernyeghez,
egy szem tűnik át a réseken. Szerzett
szövetek. Az ujj arrébb húz egy
naprendszert, tágul a ködfelhő,
szakadni kezd, de nyomban enged
az ujj, és visszazsugorodik. Hang-
szálként bomlik elő a sebesség.
Ki markolja meg a hajót; vékony
bőr súrolja az ablakokat. Rebben
az űr. Mi tapogatja a fémet,
fogja a műszereket, hova húz
a nedves tapintás? Mint foglyul
esett madár, ficáncol a gép.

***

Ének az űr végén

[Csillagocska, vonzd a szekeret,
ereszd ki nyálkás sugaraid,
fogd meg és húzd, az utazó jó
úton van. Húzd magad felé,
hiszen már idetalált. Nem
lehetsz ügyetlen, jaj, csillagocska!
Mi tudatjuk a pontos helyét,
kék gombokon táncol az ujjunk,
és könnyű minden gomb!
Az utazó megérkezett. Átlépett
megannyi határvonalon,
elkerült minden kvazárt,
a ködökön is átverekedte magát,
a lila csomós tejszín ködökön,
és nem ütközött kisbolygóval.
Nem szédült el a méretektől,
a vöröslő gázóriásoktól sem,
és nem sebesítették üstökösök.
Ne légy ügyetlen, jaj, csillagocska,
boríts rá nyálkapalástot!]

POLLÁGH PÉTER

Tano

(Régi hullám)

Gaetano Cariddi emlékére

Mikor megszületél, forró csillag
volt az égen. Lógott vagy ült,
gyakorolta, milyen is egyedül,
és nem, nem hozta rímhelyzetbe
a hegedűt, az egyedült,
sem a tücsköt, aki hegedült.

Egyszínű vagy, Tano.
Bocsáss meg: túlszínű.

Te sötétben az első.
Téged megvett a hideg.

Te vadcsempész.
Tano, vigyél ki a lökött fák alá.
Tano, bolondozzál.
Tano, végezzél.

Három pohár: az összes személyed,
mélységed, személyiséged egyszerre ihat.
Na jó, annyi pohár a világon nincsen.

Megmozdíthatnál végre,
mint egy milliárdot.

Eltettem a mosolyt.
Megütöttem a zsebet, ahová tettem.
Kiállok minden füst mögül.

Rizóma vagy. Introverzió.
Tempo Giusto. Akromata.
Elunt szabályok közt szalad a szóegér.
Lépnék a fékre, vagy a kuplungra,
ha tudnám, mi az.

Te latin szókoporsó(vivő).
Te tanítod a sötétet.
Masíroznak a kis betanított feketék.
Tüneteim lesznek tőled, Tano,
nem mondom meg, hogy mik.

A keserűség kiflije: ezt mondtad a Holdra.
 Most mit csináljak veled, Tano?
 Cigányfúróval fúrjak bele a nyelvedbe?
 Te fekete digó, te espresso!
 Te feketeleves.
 Mi ez a temetői tempó, Tano?

Verziószorzó vagyok,
 te meg jelerősítő, jobban hallom magam.

Gyönyörködöm a fájdalmadban. Ahogy tocsogsz benne.
 A látóüvegemben látlak. Koboldka vagy.
 Bele vagy zárva. Zsebre teszek, váglak.

Te fény-nyelő. Káin klubjába kulcsot kapó.
 A hajad ében. A szemed ében.
 (Elveszek a bűn üregében.)
 Ő az, az ébennuhás. Nem láttam
 ilyen uralmat, ilyen rianást.
 Legalábbis feketében nem.

Mit iszol, Tano? Digó presszót?
 Hígítatlan gyűlöletet?

Kúp vagy, Tanó,
 de ne gondoldj a piramisra.
 Túl déli vagy, túl napszítta.
 Kétszívű.
 A bal szívednél keresgéljél,
 mikor föl akarsz állni.
 Csak a tükörben látszik?
 Lehet, bár a denevérek nem látszanak.
 Te mit látnál Edevis tükrében?

Erdőket ígértek,
 mégis erdőkerülő,
 senki lettem,
 egy kővé vált Péter.
 A tenger gyümölcseit nem kérem,
 nem csendül fel az éden,
 csak megül a csend.

Luna Lovegoodot szeretem,
 ki tudja, hányadik életemben.
 De inkább Mrs. Dougie Jonest,
 Hannah McKayt. Titti Pecci Scialoiát.
 A te Estheredhez már érni sem érnék.
 Nevekket megyek nevek ellen,
 lábjegyzetelni elfelejtettem.

Nem merek piskótát,
babát mártani a tejbe,
a sok emlék még megenne.

Tiszta csípés vagy, Tano.

Tano, te vétkező kezű.
Te kimúlt képű.
Hogy lehetsz ennyire jó, Tano?

Éles szemű: mesébe látsz.

Kiskoromban Tanóról szóltak a mesék,
de te felülírtad mások nevét.
Tízévesen megjelöltél.
Abnormálisan kész válaszaid vannak,
és készek vagyunk tőled
lopni.

Te szálltad meg a kis Dextert?

Fukararcú vagy, Tano.
Kikapárod a lelkeket.
Feleszed az édesemet.
Az apád egy rohadék lehetett,
a nem kért ütőd, a vérapád.

Elverték.
Líræmber vagy.
Úrfekete, pedig alulról jöttél,
mint annyi ártó,
de nem mondom rád, hogy szellem.
A te neved verhetetlen.
Néha: úifehér, Tano, néha.

Eltört ló: ennyi bizonyíték volt ellened,
s te a tűzzel megettetted.

Megáll a felhő alatt az Audi,
onnan tudom, hogy a tiéd.
Neked nyílik. Antivirág.

Te öntöd a formát,
a Bábos meg kisüti?
Téged elvittek, és valakit visszahoztak.
Micsoda csillárok alatt ültél, Tano.
Nem kell neked kóla,
pedig színben passzolna,
a pezsgésről nem is szólva.

Ne ködösíts, Tano, az a mi dolgunk,
mondja a Bábos, a halállal határos
tartományban, hol egyszer majd kinyitják
az Idegen befejezések szótárát.

Te diktáltad anno,
hogy varjú lesz a bábból,
ha a sötét gyalog célba ér?
A Hangan beszélsz.
Te voltál a világholló, Tano?
Szembe nézel, nem szerteszt,
fonjon be mindent a sötétség.
Ezerkarú, csápos alámerülés.

Kéne egy kis süti? Egy harapás Esther tortájából?
Cukorból vagyok? – kérdezte.
Nem, mondtad, és bekaptad.

Edd el az eszem, Tano.
Bár nem ott tartom,
ahol feltételezed,
talán egy volt-nincs szekrénnel
közlekedtetem.
Kirakom itt, kirakom ott,
ahogy a kirakóst és a dühöt kell.

Helyettem öltözöl fel.
Ünneplőben vagy, napra nap.
De mit ünnepelsz, Tano?

Mit felejték helyetted el?
Mivel vertél el?
Mivel vertél el annyi vetést?

Ki vágta ki két gyűlölő üregét?
Te vágta le a baba arcát,
amit Maria dajkál?
Azt a félarcú babát
is neked köszönhetjük, Tano?
Espinóznak adta vagy lírára
váltottad?

Maffia vagy paifüm?
Mi fér be egy sorba?
Tamperral tömöríteni
kávét nem szabad.

Ki Tano? Ki Tano?
Greta nem szerette a szád.
A mosolyban csak az életükért könyörgő
majmok vicsorát láttad, igaz?
Kivágtad a fáját. A kurva szád.

A túlzó feketében a fájdalom fehér:
az a lelkeszgallér? Vagy az a prím?

Itt járók vannak, meg kelők.
Mit keresel a nyílt utcán, Tano?
Te sikátor! Te szárnyas!
Te fennjáró likőr!

Aláásol minket, arisztokratákat, Tano,
csak vaj vagyunk neked, krém és torta.
Mi van a füled mögött, Tano?

Kivágod a fákat.
A régi családokat kivárod, kieszed.
Sötéttel töltesz meg (r)égi fákat.
A helyünkön ülsz,
kieszeled a síkok átkát: a hajlítást.
Hatalomhajlítás.
Bemozog a világ,
és nem is egyes számban.

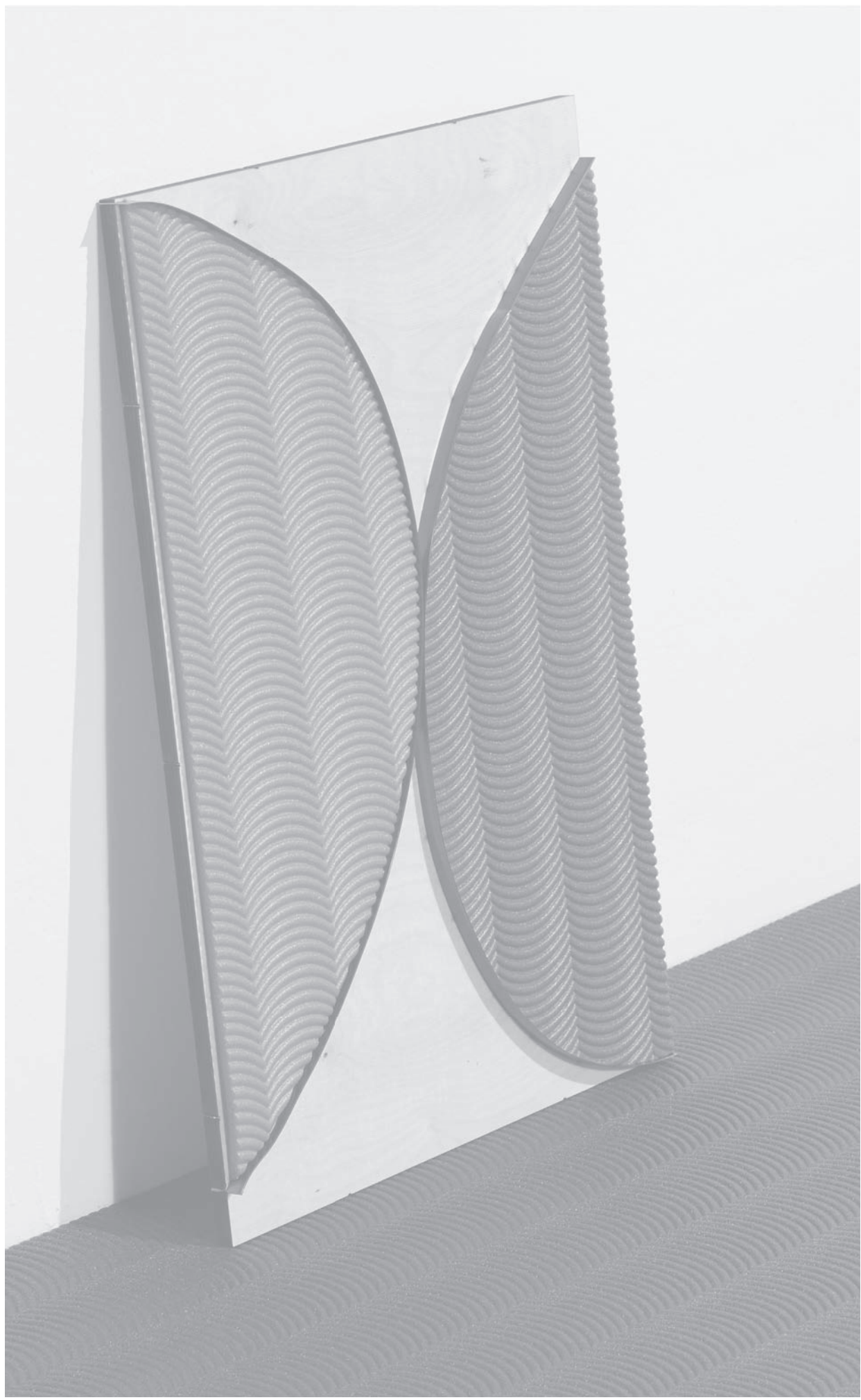
Elszabadulok, mint egy gyógyszer,
kit tudja, kit ragadok magammal,
és te segítettél. Felsokszoroztál.

Mert én bevettelek téged, és mégis élek.
Vad frutti, színes vád vagyok. Jövőtörő.
Túl északi neked, és észak nem enged.

Sötét utas vagy a hátsó ülésen. Egy potya.
Nyalóka a legrégebbi édességboltban.
Nálam meg van egy karamell-kocka.
Kezdődjenek el végre az idegen befejezések.
Megyünk, Tano, még nem mondom meg,
hogyan hova.

„A pokol már nem jön el
senkiért, időszerűtlen”

Vasadi Péter

Mondjuk, én most focizni megyek...

Eke Cs. Ákosnak

Van három Ákos.

Az Első megszervezi,
 hogy Harmadik Ákos meg
 Péter, Első Ákosnak
 kiadatva beszélget. Ez jó.
 Péter – mindig idő előtt –
 örvendezik. Aztán lefújva.
 A trió összemossa, betagolva,
 elnapolva. Első Ákos este
 drámai bejelentést tesz:
 Mondjuk, én most focizni
 megyek...Én is, de vissza-
 nyelem...Mondjuk? Ő mondja.
 Mely érdekes ez: focizni
 20,30- kor. Tényleg, általában
 ilyentájt jó meg az este.
 Ki-ki nyugalomban.
 Péter nem. Majd szétduzzan
 a spontán lelkesedéstől.
 Kapjál annyi gölt, morogja,
 hogy a keresztbe csíkos
 szvettered kihasasodjon.
 Sajnos, Ákosokon nem fog
 az átok...Péter a falnak
 fordul s menten elalszik.
 Azt álmodja, feketén
 bólog az eperfa lombja.
 ...De ott az a fáskamra.
 A sufni. Benne Harmadik
 Ákos gyarapítja kevés
 tüzelőjét. (P. ismeri ezt.)
 Kicsivel följebb, a dombon
 egy csecsemő szuszog anyja
 mellett, s egy kicsi
 nővérke dorombol a
 csecsemőnek. Hull a tetőre
 a betlehem-i hódara-fényjáték,

Csíp tola^lakodva a fagy.
 Harmadik Ákos egyedül
 küzd, nincs ideje, kedve se
 fölfúzni angyalus dísz-
 mondatokat. A fahasábot
 (micsoda szép szó) öltre
 fogva hordani kell föl a
 házba, s egymás után vetné
 a vörösen izzó tűztérbe.
 ...Igazi szenteste.
 A Második – Lezser K. –
 Ákos nagy munkába merül.
 Péternek igéri telefonba:
 rögtön hívlak. Péter egy
 óra múlva újra pötyögget.
 Ákos szava – mint mindig –
 föl- s megrázza, lassan
 múlik a kétely: Harminc
 másodperc, s hívlak.
 Eltelik ötven, száz, s még
 valamivel több a hűvösödő
 csöndben. Péter a falnak
 (több fal van) fordul, de
 jön az éji bogár, nekimegy
 a falnak, nagyot koppan
 akkor, azután elhallgat.
 ...A másnap csupa áldás,
 békesség: jobb lett minden.
 Az Ákosokat Péter szereti.
 Tehetetlenek is.

JÁSZ ATTILA

Fausztina nővér* év végi naplóverseiből

[ELSŐ FEHÉRVERS. KERTBEN]

*Mert olyanok vagyunk, mint a fatörzsek a hóban,
írja Kafka, olvasom, amikor éppen az első hó van,
és a madaraknak készülök enni adni,
a fehértörzsű nyírre madáretetőt teszek,*

fehér hóban a fehértörzsű nyírfa jól van
elhelyezve, éppen a kert közepén,
de ez csak a látszat, mondja Kafka, pedig ő is tudja,
hogy a hó alatti sötétben a nyírfa gyökere is fehér.

[VERS ESŐBEN. KRAKKÓBAN]

Levelek csüngenek a fákon, mint fáradt indiántollak,
miközben a tévében lengyelül megy *Az utolsó mohikán,*
a teraszon (negyedik emelet) még zöldék a virágok,
az ablakból épp az egykori iskolára látni, amit a nácik

rágyújtottak a bent levő gyerekekre, tűzvörös, klasszikus
téglaépület, elmosódik az esőben, mintha ősz lenne októberben
Krakkóban, a nők piros színt vegyítenek sötét színű ruháikba
az utcákon, a szentek a kapualjakba húzódnak, esik az eső.

* Szent Faustyna Kowalska nővér (1905–1938)

[ÖNELEMZŐ VERS. KARÁCSONYKOR]

Változékony az időjárás, vagy van hó, vagy nincs,
de azért nem kell túlbonyolítani a dolgokat, csak fény legyen,
éjszaka is, csak elég fény, a napelemes kerti lámpákban,
hogy megtaláljuk az önmagunkhoz vezető utat.

[ÚJÉV ELŐTT. VONATJEGYZET]

Szikrázó napfény, meztelen fák és csupasz bokrok,
tintafoltos felhők, fehér sziklák, koszos vonatablak,
vonatablak, fehér sziklák, fák, bokrok és felhők
a szikrázóan meztelenre csupaszított napfényben.

LACKFI JÁNOS

Nyugtalanító és vicces

Kinek van gyermeke, annak arca
nem vész el, itt marad a földön
több alakban, sokszorozódva,
homályosodva-élesedve,
szenvedve és örülve egyre,
félve, dühödten, élve, élve,
mindig mozgásban és remélve,
tovább táncolva másik arcok
rengetegében, és a testek
mélyén a csontok csak forognak,
végzik munkájukat, az izmok
feszülnek és elernyednek,
s feltűnik egy-egy mozdulatban
az, aki többé sehol sincsen,
vagy csak egy másik létezésben,
vagy itt, csak másik rend szerint,
köztünk lévő országban, melyre
túl ritkán nyílik rá a szemünk,
ilyesmik kavarogtak bennem,
ahogy az esztergomi bazilika
esti falainak tövében jártunk
feleségemmel, lányaimmal,
a tizenhat és a háromévesssel,
összesen több mint száz esztendő
hordozva sejtjeinkben.
A gigászi oszlopok némelyikéből
kített volna egész házunk
összes fala, összezavarodtak
ott a méretek, hiszen az apró
hatalmasra növekedhetett,
ahogy a messziről könnyedén
zsebre vágható templomépület is
elérhetetlenné magasodott,
ám ha a festői megvilágítást
szolgáltató, talajba ágyazott
reflektorok egyik-másikára
léptünk, hirtelen égre szökkent,
és a kupolát verdeste hangyányi
ember-formánk, nyugtalanító
és vicces volt ennyire kétfélének
lenni, nyugtalanító ennyire
egynek és ennyire soknak,
ennyire kicsinek és nagynak,
ennyire embernek és istennek,
ennyire ilyennek és másilyennek.

FEKETE VINCE

Aurora astralis

„Az alvás köti össze (...) a férfit és a nőt...”

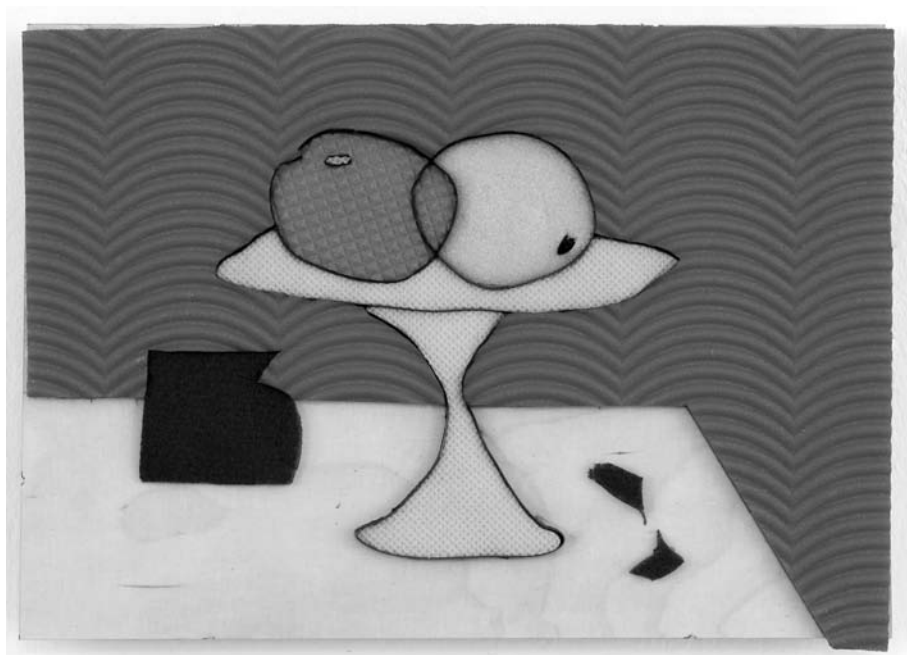
Annelies Verbeke

Jaj, *nem alszom el, már azzal sem
 alszom el, sehogy sem alszom
 el, de most majd mindjárt
 elalszom¹, lehunyom a szemem
 és elalszom, nem nyitom ki
 és elalszom, nem kelek fel
 és elalszom, nem mozdulok
 és elalszom, nem gondolok most
 semmire, nem figyelek most semmire
 és elalszom, már öles fahasábok
 égnek egy kandallóban és én
 alszom, a lángok körbenyaldossák
 a méteres fákat, már alszom,
 hallgatom a fa pattogását, alszom,
 bámulok a kiáramló fénybe,
 alszom, a petróleumlámpa világánál
 lapozgatok, bort forralok, alszom,
 együtt vagyunk, veled vagyok, alszom,
 kortyolgatunk, egymás szájába
borkortycsókolunk, alszom, nézzük,
 ahogy kibuggyan, ahogy lefolyik
 az ajkakon, az állon, be a nyakba
 vékony vörös erecskékből,
 lenyalogatjuk egymásról lassan,
 komótosan, csillogó szemekkel,
 újabb kortyokat viszünk szájból
 szájba, apró kortyocskákban,
 a fülcimpát, a nyakat, a nyakszirtet
 nyalogatjuk, szopogatjuk, elkalandozunk
 a nyelveinkkel, közben a kezek is
 kalandoznak már a sliccen, a szoknya
 alatt, a bugyiban, alszom, simogatva,
 becézgetve egymást behajolunk a másik
 elé, körbenyalogatni, befalni, szopogatni,
 rágogatni, harapdálni, simogatni,
 masszírozni, dörzsölgetni, csapkodni
 a nyelvvel, csónakázni a mélyedésben,
 a vágtában oda-vissza, fel-felpillantunk
 az arcra közben, látni az összeszűkülő
 szemeket, ajkakát, érezni a végigfutó,*

¹ Szeifert Natália: *Az altató szerekről*

áramütésszerű rángásokat, alszom, faljuk egymást vadul, miközben finom-finom mozdulatokkal ujjazunk körkörösén, majd mélyen, kapkodó lélegzettel és meg-megszakadó, ki-kitörő sóhajokkal, jaj, meddig lehet még húzni, fokozni, meddig lehet még egymást feszíteni, ellentétesen fordulva, egy ütemre, vadul, majd hitelen megállni picit, majd újra nekifogni, s hallani, amint azt mondja zihálva, hogy még jobban, teljes erőből, még erősebben, miközben az történik egyre féktelenebbül, a nyakat harapdálva, harapva, mint aki át akarja roppantani a másik torkát, egyre eszeveszettebbül vágtazni, futni, rohanni, elképesztő ütemben, érezni a növekvő feszültséget, majd egyszer csak, mint egy rettenetes erejű villámlás, nagyot sikoltva, sikoltozva, hörögve, jajistenemet kiabálva, egymásba halni lucskosan és pulzálva, majd egy ütemben, egy ritmusban, eggyé válva, összeforrva pihegni és elernyedni, befedve egymás testét hallgatni ezt a lüktető pulzálást, a véráramokban surrogó vér lassan csendesedő monotóniáját, aztán felkelni, aszalt gyümölcsöket, diót,ogyorót, sajtot rágcsálni, hallgatni a szél süvítését, vonítását a kéményben, a kürtőcsőben, a kutyák ugatását távolról, az éjfél hangjait, felöltözni, új évet köszönteni kigyalogolni a vaksötét éjszakába, csak a hófény meg a hold fénye világítana, bámulni a távoli hegyek kéken-feketén derengő csúcsaira, meghemperegni a friss hóban, megmosni, végigdörzsölni az arcokat, kezeket a szűz hóval, visszabandukolni a házba, koccintani a bádogcsuprokkal, a fűszeres, forralt borral, megrakni jól a kandallót fával, feltölteni a csebret vízzel, megszórni virágszirmokkal, kézben a csuprokkal, egymást átölelve belelépni a jó meleg vízbe, lemosni egymás testét, majd végigmasszírozni, végignyalogatni tetőtől talpig a másikat, összefonódva, egymást ölelve, csókolva hatalmas,

bolyhos csörgékbe csavarni a testeket,
 elfújni a lámpást, egymást öelve,
 simogatva, egymás karjában pihegve
 hallgatni, míg csak egészen
 el nem nyom az álom, a szél
 játékát az ereszről lecsüngő
 jégcsapokon, mint a hárfákon,
 és aludni, aludni,
 aludni...

LÖVÉTEI LÁZÁR LÁSZLÓ

Baráber-CV

– *Részlet a Feketemunkából* –

„a társasága...

lompos fa-munkás és zordon baráber...”

(Áprily Lajos)

nevünk valószínűleg a népies német Baurauber vagyis *’építkezéseken dolgozó hitvány alak’* szóból származik de neveztek már minket építőipari idénymunkákon dolgozó szakképzetlen lumpenproletároknak is fene se tud kiigazodni de egyesek szerint a baráber vagy *barábel* szó százvalahány éve került az építőipari vándormunkásság nyelvébe legutóbb már ügyes mindenre vállalkozó vándormunkás értelemben ismertek vagyunk az út- vasút- és hídépítő munkások sok esetben a bányászok sőt a nagyüzemi munkások körében is de leggyakrabban a kubikosok emlegetnek nem hallgathatjuk el hogy nevünk általában vegyes vagy bizonytalan nemzetiségű otthontalan családtól-rokonságtól elszakadt örökké vándorló férfit is jelöl aki olykor szakképzett munkás többnyire azonban mindenféle segédmunkára vállalkozik így kubikolásra is jobb ha tőlünk tudja tisztelt művezető úr hogy a baráberek deklasszált munkásokból kivételesen elzüllött értelmiségiekből kerülnek ki sok köztünk a külföldi illetve idegen szokták mondani hogy a többi rendes munkástól általában elkülönülünk mert utóbbiak sok tréfát követnek el a mi rovásunkra pedig amíg dolgozunk munkánk ellen nincs sok kifogás sőt olyan feladatokra is vállalkozunk amelyekre az óvatosabb munkások nem: így a hídépítő *keszonosok* között éppen hogy jó csengése van a baráber névnek vádoltak már azzal is hogy a *baráberos* (hajszás) munkán keresett bérünket a *baráberok* napján (szombattól keddig) elisszuk árokban hempergünk rongyokba zsákokba burkolózunk sokszor még a bakancsunkat is eladjuk madzagból van a *baráberövíünk* és *barábertepertőre* (eperre) fanyalodunk hétközben ami persze nem igaz vagy nem pont így igaz az viszont tény hogy a keszonosok újoncaikat felavatják barábernek vagyis: lábunkat a létrához köti lapátjával ki-ki a fenekünkre vág és megrendeli milyen italt akar fogyasztani az ünnepségen csoda-e ha mulatozásaink során el-elhangzik néhány „züllöttségünkről” tanúskodó *barábernóta* is maradunk tisztelettel stb.

megjegyzés: mivel fényképes önéletrajzot nem áll módunkban küldeni arra kérjük tisztelt művezető urat hogy lapozza föl Korniss Péter *A vendégmunkás* vagy Sabastião Salgado *Workers* című fotóalbumát ha jól figyel a tisztelt művezető úr minket is látni fog a képeken

Csíkszentdomokos, 2019. január 10.

FARKAS WELLMANN ENDRE

Hímoroszlán Hejőpapin

Jaj annak, aki erre téved.

s hogyha éhes
ha a gyomra korgó
nem adatik más neki
csak vér
és napraforgó.

a táj marad, mit felgyújtott a nap
s a tűz, amelyen a tekintet áthalad.

de ott vagyok már minden tűz mögött
most már ott vagyok mindörökre
a valószerűtlen, mindig tört-vörös
ráíródik az izzó délkörökre.

és az alföld
az alföld bokrai
átváltoznak ilyenkor cédrusokká
s a nedves égbolt úgy szuszog rá
a tájra, mint zsákmányára
a fáradt hímoroszlán.

kocsonyás, kék faggyú az ég
vízért könyörög az üres gyomor
mi húsból van, lassan halni kész
és csak a tűz komoly.

valahol itt él a szerelem
emlékekben és
emlékekben
haldokló pipacsokban
a nincsből mindig a hiányt szerettem
s hiányodból itt is egyre több van.

a zsákmánynak mindegy már a harc.
maradok én és az égő cédruserdő.
sziszeg a tájban a minden fájdalom
fölötte tűz, fölötte felhő.

SZAUER ÁGOSTON

Szekrény

Mert összejátszik annyi tényező,
torzult derékszög, súrlódás, kilók,
esztendők óta nem jön már elő
az örökségből ránk maradt fiók.

Van még, ki néha megpróbálkozik,
csak megszokásból, és a kedv enyész,
a lakk a sarkán egy helyütt kopik,
elhisszük már, hogy minden így egész.

Tájékozódás

Zseblámpa fénye, körbejár.
Tárgyakból szerte egy karéj.
Az árnyék mozdul, majd megáll.
Jó nagy terem és jó nagy éj —

az elme sejti, hogy kerek,
egy szeletkét itt-ott kivág.
Még vannak pontok, hátterek.
Nagy éjszaka, jó nagy világ.

La maison

A fűzfaágak ritkás függőnye.
A domb. Eszedbe jut néhány teled.
Az ott a ház, éppúgy terpeszkedik...
Tán félsz is tőle, vagy csak tiszteled.

Egyéniség. Szilárd és hallgatag.
Mint nagy platán, oly lassan él e hely.
A pinceablak, érzed, hogy szuszog,
ha elsétálsz, gyengén lábon lehel.

SÜTŐ CSABA ANDRÁS

október, alkonyat

arcára rózsákat dob, megcsípi a hideg
feszesre húzódo bőrén slankuló csepp gördül
a folyásba maszatol ujjbegyére ülteti
a sós könnycseppet elringatja

hizlalja kezét a járás üteme
vállá után lódul beleakaszt
a járás ütemébe torpan
leng lódul visszafog megáll

súlyos minden lépés
a vékony kátránycsík
fektében őrzi a nyár
teherautók kerékpár
vasalt bakancs nyomait

elszáradt füvek borzas gazok
nyíló rakéták diók és gesztenyék
ami az ég felé nyúlik zölden
előbb a földre hull
mementónak utóbb marad

kezdődik

az érés romlik egybe a lassú száradással
fogyóban törzsből zsákokból a táp
a fásládákban alulra szóródik a gyújtós maradéka
finoman rezeg a szermethalom
az ólommal sújtott szakadozott szélű lapokon

megrakja a kályhát
vastagot vékonyat
gyújtóst vegyesen
középre lyukat hagy
oda majd papírt gyömöszöl

furkót formáz
címlapból vezércikkből
eltépve sport belföld gazdaság
lángol a kultúra amúgy is jelképes oldala
a sok kis színes hasáb

a sportnál már
pattog és füstöl

az odúban
nagyot buffannak
a tuskók közé
gyömöszölt
kukoricacsutkák

kígyózik a füst
kicsap a láng
a kémény húzni kezdi
szippantja a szürkés
üvegfehér ködöt
és a tető felett
széttérül
egyenes
vonalban
felfele száll
gőzölög a háztető
a levegő finoman remeg

a diófa fekete ágain a fonnyadó héj
a feketült szár éppen tartja a barázdált gömböket
a szőrök épp ledobva héjukat lengeni kezdenek a szélben

fogy az erő a szárból
a bágyadt délutáni fény
rozsdás és vörös

visszaréved a lángokból
a vad kamaszsárga április
az érett mély- és aransárga
júniusi nyárkűszöb
kontójára a méregzöldnek csipeget
a tócsából visszabámul a tavaszi eső
a nyári felhőszakadás
törött cserepeken a jégverés

fortyog az opálos fáradt olajjal elegy víz
kopog a palatetőn és a szürkére
sötétebb tónust terít

a víz súlya a szárat megszakítja
a többi elvégzi a súly
a fekete gömb az érett szürkére
váltó vájatban gurul
hullámra merőleges
hangosan koppan a földön
tompít a héj maradék cafatja
a lendület elfogy a súly marad
homokba ágyazza magát
hajlatán elcsúszik a szél

mellette csoszogó láb
gumikülső rotakapa
kései forognak el
érett bele zárt rücskei mögött
kelt tésztát dagaszt a kéz
a kalapács a fiókban
a vágódeszka a csepegtetőben
az üres üveg szájában is gyúlni kezd a sötét
hűl a levegő
szürkül
kék-fekete árnyékok nyúlnak el
a rágyújtott lámpa fényében
szélük hosszuk egy
megcsípi a dér a füveket
a kerítésbetont a tócsákra
finom hátyát ragaszt
a szélétől a közép felé
amorf tükörben torzul a hold
monolitja megfolyik
a közetről sugárkörbe
forrva a nap hideget ölelő távolsága
egy pohár víz az asztalon
az udvaron egy vagon fény
a diófa ágai között helyén a hold
minden a helyén a legpontosabb ott

a ténfergés ideje lejáróban
ömlik az ereszről a víz
félköröket hagynak az asztalon
a hűtőből előcibált kapszulák
átnéz az üvegen két fal közben
a sörhab redői a pára alakulatai
kissé félszeg már a test fesztartása
innentől kisebb bravúr eseti csoda
szárad a nadrágon a beletörölt ujjak nyoma

IZSÓ ZITA

A másik ajtó

Azt hitték, csak szimulál,
nincs is semmi baja,
pedig több napja esett az eső,
mintha már nyálazta volna az ujját az ég,
hogymint átlapozzon az élete felett.
A legkisebb gyerek talált rá.
Teljesen kétségbeesett, de egyedül nem tudott sírni,
olyan volt a fájdalom,
mint egy legalább két hangszerre írt fantázia.
Pedig most azonnal meg kell ölni a jövőre vonatkozó terveket,
mint a hátsó kertben a tyúkokat,
mielőtt a közeli erdő rókája megéreznék a gazda halálát,
és magukkal ragadnák mindegyiket.
A baromfiketrecék mögött
egy háromkerekű bicikli gurul le a domboldalon,
tehetetlen dühében a gyerek lökte le.
Egyre gyorsul, mint az évek előrehaladtával az élete.
De ő ezt nem látja. Mert már ott áll,
ahol nem egyetlen fényes alagút lesz majd előtte,
ahogy annyian hiszik,
hanem váratlanul nyílik majd meg több ezer ajtó,
akár egy hosszan tartó, képzelt betegség sebei.

Vérmérgezés

Az előtérben hallottuk,
hogy magában beszél.
Amikor beléptünk hozzá, elhallgatott,
visszabújtak a szájába a szavak,
mint a padló repedéseibe a bogarak.

A férje mindig kérte, ne beszéljen vele csúnyán,
de ő azzal védekezett, hogy a visszanyelt szavak
szétmarják a nyelvcsövet, mint a sósav.

A fiai körülugrálják.
Azt mondják, már egy ideje nem beszél.
De én tudom, hogy olyan, mint egy háborúba küldött anyahajó,
tőle indul minden,
a veszekedések során az ő szavait ismétlik,
és hozzá mennek vissza utánpótlásért,
ha már nem jut eszükbe semmi.

Menekülés

Kissé erőteljesen csapta le a pultra az üres poharat.
Haragudott magára a hirtelen mozdulat miatt,
mert hiteltelenítheti későbbi közlendőjét,
amit a legnyugodtabban, legkimértebben akart elmondani,
hogy elmegy innen, nem fejezi be a munkát, amivel megbízták,
de nem a fémízű mondatok miatt,
amik olyanok voltak, mint a rossz vezetékekben a víz,
nem a megbízó lányának kétértelmű célozgatásai miatt,
hanem azért, mert
megtalálta a holmijai közé keveredve
az ásás közben talált súlyos színarany kelyhet,
amit el akart lopni, de az utolsó pillanatban visszatett,
és most már maga sem tudja, mi lett volna a helyes,
mert hiába törli le az ujjnyomait és hagyja ott a pult felett,
a táskája mégis több kilóval nehezebb.

Összeérő körök

Régen színész volt, de nagyon hadat.
A szavak összekoccantak a szájában,
mint a lakásából
kicsempészett italosüvegek.
A vidéki előadások után általában stoppal ment haza,
álmosan hallgatta a sofőrök terveit,
hogy felmondanak, és külföldön próbálnak szerencsét,
hátul a raktérben pedig csúszkált a sok rosszul rögzített áru,
mint az asztalra borulva alvó részeg fejében az álmok.
Egyik reggel aztán megtudta,
hogy az egyik kamionos tényleg felmondott,
és külföldre ment.
Sütött a nap, sörhab úszott át az égen,
akkor döntötte el, hogy új életet kezd.
Most díszletet fest. Egy fatáblára
épp a naprendszer,
a mindenséget és a bolygókat rajzolja fel.
Azt mondja, sokat tanult abból, amit elkövetett,
már nem iszik, de mindig kezében tartja az üres poharat,
hogy a körök, amiket rajzol, szabályosabbak legyenek.

Párhuzamosok

Meglátogattad,
nagyon meleg volt, a nap egy hajtásra kiitta a pocsolókat,
de te még mindig nem mertél hozzányúlni a sörödhöz.

Nem ismert meg,
csak a menyasszonyáról beszélt, arra kért,
add át neki az üzenetét,
és könyörögj, hogy végre bocsásson meg neki,
de te tudod, hogy a nagymamádról beszél, aki már évek óta halott.

Miközben beszélgettél vele, zavarában köröket rajzolt a papírerítő szélére,
később jöttél rá, hogy ezek a benne élő, számlap nélküli órák,
az idő vaktérképei,
ezért megígérted, hogy átadod az üzenetét,
és remélted, hogy mindez meg nem történtté teszi
mindazokat a dolgokat,
amiket sosem tudott magának megbocsátani.

FILIP TAMÁS

Nem lehet kitépni

Valami nagy-nagy tüzet kéne oltani,
mert egy Molotov-koktél röpült a farakásra.
Egymáson heverő világok égnek, nem lehet
kitépni belőlük azt, ami jó volna hegedűnek.

Ülök az elefántcsont világítótoronyban,
s nézem a lángokat. De oly messze vagyok,
hogy nem hallom, dalolnak-e vagy ropognak.

Az örök világosság így nem kezdődhet.
A szemem becsukom, belülről is látom
a kapcsolót, amellyel leoltom a fényeket.

Önfeledten

Ballagtak szépen a Duna felé,
észre sem vették, hogy morze-dalt
kopognak lépteik, nem gondolták,
hogy lelkük megmentésre vár,
belefeledkeztek a legrégibb vitába,
mely emberek között létezik.

Fújt a szél, röptette utasait, a züm-
züm leveleket, folyt a víz, úsztatta
utasát, egy öngyilkost, tekintetében
a csodálkozást, hogy milyen a halál,
zsebében a szétázó bevásárlólistát.

Nem tudták, csak távcső mered
a városukra, vagy rakéták is, oly
önfeledten éltek, mint akik érzik,
nem kell semmitől félniük, mert
nincs az a mesterlövész, aki
merné célba venni őket.

Befelé mosolyognak

A szellemhíd elvész a ködben,
mandarinok és guruk
sétálnak rajta, és nem
érnek át, nincs túlsó oldal,
és nem érnek vissza, mert
innenső oldal sincs már;
talán nem is volt soha.

Beszélgetésük hangtalan, és
ők sem látszanak, csak
ahogy befelé mosolyognak.
Hogy min és miért, titok marad,
akárcsak az, hogy ezen a hídon
a korlát miért középen
és nem a széleken van.

ACSAI ROLAND

Az autóban

Az autóban heten utazunk:
a feleségem,
a lányom,
én,
két hullámos papagáj,
egy sziámi harcoshal
és a lányunk
a feleségem hasában.

Ennyi az utas,
ha nem számolom
a szabad szemmel láthatatlan élőlényeket,
például az ülésben élő poratkákat.

Az autóban ketten csuklanak:
a lányom a Fantától
és a lányunk a magzatvíztől.

De mielőtt a vers átmenne statisztikai
közleménybe, gyorsan elmondom,
hogymennyit lehet tanulni ezektől
a kis élőlényektől.

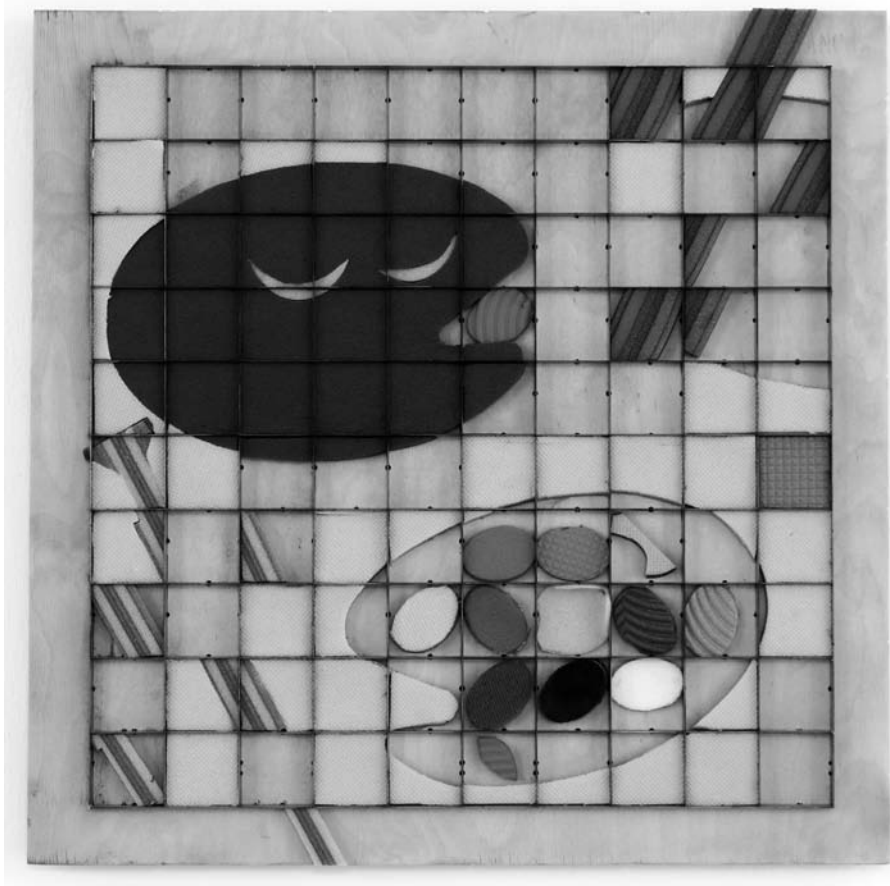
A papagájoktól például egymás szeretetét:
hogymennyit puszilgatják egymást,
különösen akkor,
ha valamitől félnek.

Aztán itt van Alkony, a sziámi harcoshal,
aki buborékfészkeket épít
rendületlen szorgalommal,
valódi tükörpalotákat,
igazi légvárákat.

Optimizmusa töretlen –
magányos akváriumában is várja a
felbukkanó nőtényt.

Hullámzó farka fordított Maja-fátyol:
nem eltakarja a valóságot,
hanem megmutatja,
mint ultrahang
a születendő gyermek nemét.

Az út mellett mindennapi
szentségimádás:
a napraforgók egy növényként
fordulnak az égen lógó ostya felé.

MURÁNYI ZITA

szivárvány

majd még hó borul az útra
két fa fázós karjáról az égi furulya
hófehér búját lefújja minden pehely más hang
más magasságból hullik a talajra
míg a mélység zimankós kórusát
összerakja úgy harsan föl ez a decemberi
zenebona mint isten malasztja
amikor két tenyerét összezárja
mély csönd ül a kopasz ágakra
saját törzséből farag vonót az a két
fa és ráejti a nap dobjára de nem hallatszik csak a
pelyhek játéka ahogy a fehér gömböcök háta
belecsimpaszzkodik a szivárványba.

zene

a nap csücskétől ragyog az ég
le kellene törni az összes tüskét föl ne sértsék
lángos gyűrűjét meztelen gömbölyűsége
törjön át a mindenségen egy fenséges szívütés

visszhangjában a menny húségeskűjét szűri meg a téli
lombsűrűség a nincsen levelek alatt a kopasz ágakat
korbácsolja fény és lent a mélyben ahol a szívhálózat véget ér
ezzel a végtelen dobbanással muzsikál a gyökér.

alma

két korty a hajnali kávéból hátam mögött
az éledő égbolt vörös sugarai fonnak
béklyót az éjszakából és távolabbra fönt
elbomolnak mintha isten törné össze a csillagszobrokat

a pohárban megcsillanó ezüstszilánkokat
mind aranyfüstbe varrja a nap
előbb nyíló virág csak aztán kókad
le hatalmas bóbitáján pihen el az alkonyat

még nem festi meg a sötétbarna habokat
a napfelkelte még nem csöppen szemembe
milyen szép az ébredés nem aludtam sokat
az este most nem erre emlékszem sokkal szebbre

halvány vörös fény maradt amivel labdázni kezdett
az ég úgy dobálta a naplementét mint egy szép vörös almát
elveszett sugarai lehetek a cikkelyek de egészben állt és lefelé
tartó pályáján is bevilágította isten paradicsomi birodalmát.

twenty-one

ha valami baj van mindig eszembe jut az a tíz évvel ezelőtti
new york-i este mintha a repülőtér most is abban a halvány
neonfényben fürödne és a telefonfülke mellett az a
törődött ürge nem hozzám beszélne a kettőnk közötti
úrbe vagy az ezüstsínű tűzésbe a fehér ujjatlan trikón
are you waiting for a phone call nem kérdezi inkább bókol
míg pókhálót fonok a telefonzsinórból és a 18 fokos
new york-i estében olyan fakó nem lesz a bőröm mint a kohinoor
amikor nő létemre megkérdezi how old are you
és a 21-re sértődött képpel sarkon fordul
a bőröndhegyen túl mégis vissza
hogyan odavágja angolul akkor egyedül is elboldogul
ez volt az utolsó perc
hogyan meglepődéssel töltött el a korom
twenty-one twenty-one – ismételte
úgy nézett rám mint egy felnőtt nőre
akinek ezüst hajat rajzolt az első new york-i holdtölte
és ott álltam megöregedve.

végtelen

óbuda felett öt hófehér kereszt szára reszket
szürkébb hidakat borítanak a duna ezüstös arccsontjára
a szelek néhány méterrel arrébb nem látszanak
a fakó hídpillérek öt fehér szálla tartja ezüstös áramlásban
a mozdíthatatlan víztömeget
árnyékot vetve a téli fákra egymás arcát csókoljuk
nagy ritkán bele az éjszakába
maroknyi fény a lélek most benned élek fala vagy a
dörömbölésnek amikor kilépek
hét nyaláb egyesül és szívárvánnyá hasad
az égen elhasznált csillagok égnek
lángjai az engesztelésnek és úgy szikrázik a menny
hogy mindent fölszentelhessen óbuda felett öt hófehér kereszt
szára az éjszaka súlya alatt meg ne görbülhessen
amikor hófehér rácsok között átkukucskál isten
és évgyűrűkre hasad a vízen úszó törzsek
sziluettjében a föloszthatatlan belső végtelen.

KÜRTI LÁSZLÓ

öt nap halhatatlanság

a fatároló alapja mellett van
a lejárát, onnan fordul közvetlenül
beton alá a fészek. oda rohannak vissza
a süldőpatkányok, amikor zajt hallanak.

azt olvasom, hogy az átlagos képességű
művész halhatatlansága ötven év,
aztán rágja csak fecnikké nagy műveiket
az idő vasfoga. persze, az élet
gyorsan eliszkol.

a művészet meg, akár a mai patkányirtók
(aranyárban mérge), luxuscikk gyérítéshez.
mégis megtévedt életösztonnel: egyszer csak
nyakig ülsz a színes granulátumban.

az áll még itt, a dobozon: öt nap.
ennyi egy átlagos rágcsáló halhatatlansági ideje.

OLÁH ANDRÁS

[valahol elvesztettelek]

valahol megint elvesztettelek
nem tudtam hogy történhetett
hisz nemrég még egymásban reszkettünk
és észre sem vettük hogyan mélyül
távolsággá a fénytelen homály
nem hittem volna
hogy utolérjük a pillanatot
amikor majd eszedbe sem jutok
nincs arca annak a vasárnapnak
amikor betört hozzánk a kétség
s beszakadtak a szélei a megfakult képnek
– hirtelen elromlott minden
s elnehezültünk végleg
pedig most igazat hazudnék
de szitáló hó lett a fájdalomból
és kifehéredett a pont
ahová téged bevésztetek
felitatódtak az álmok
és nem találok a hiányzó analógiát
csak a hiányt magát
nincs levegőnk – egymásba száradtunk –
össze is téphetnélek
de már nem vagy s már nem vagyunk
...egyszer kihallgattalak
álmodban motyogtál valami kedveset
kapaszkodni próbáltál belém
de veszélyesen közel kerültél hozzám
meggyanúsítottalak hogy folyton átrendezed
az életem s hogy beköltözöl a hajnalaimba
és kitoloncolod a régi álmokat
későn eszméltem
s amikor gyanakvásom elfáradt végre
hallottam meg hogy a mezők virágai
által karcolt képletek nyomán
tücskeink már új álmat szönek

[kuporogsz]

kuporogsz kedvesed ölmelegében
mint nyárban a fény – észrevétlen –
őrzöd a szavakat miként partjukat
a Tarn fölött ívelő karcsú hidak...
könyörögd vissza a tikokat
mosolyogj értem mint álmunkra mosolyog
a nyártól őszig nyújtózkodó nap
mely a folyó lúdbőrző vizébe kap
és szivárvánnyá görbíti sóhajod
s bár a remény lába elkopott tövig
nyiss ajtót nekem újra és szemed
tükreben mindig ott leszek

amiről hallgatni kell

másnapos kerítések támaszkodnak
a hajnali derengéshez
a hó elolvad – alatta fölsejlenek
az áruzkodó keréknyomok –
foglyok maradtunk
s bár tekintetedből még
visszahunyorog a nap
már csak magunknak fájunk
így némítja el gyáva hiányunk
titkolva titkolt érveinket...

TÖNKÖL JÓZSEF

Majd úgy teszünk

Akkor sincs nyár, ha egek alól idefútt szalmakazlakat látsz,
hátukban megfehéredett vonyogókat, ha megérkezel ide,
arany lángokba, a hegy alá, oda,
ahol a madár piros-nehéz csőrét cseresznyébe mártja,
ha hajad beborítja a mezőt, és hirtelen valami történik,
összekuszálódnak a dolgok, az utolsó remegés a tied,
fából forradt édes-sötét macskaméz, egy nép árvasága,
melegednek dunyhák, dobognak újra a domb dobjai,
megérkezünk, érezzük a föld fanyar illatát, lüktetését,
kiszakadunk az időből, júniusra vált Medárd,
sorvadnak a zöld szőlőszemek, magzat magzat mellett,
várnak minket vándorútra kergetett pásztorok,
s ha egyszer mégis megtörténik a találkozás,
mélytengeri páskomban úszunk együtt, ahogy a rózsák,
de hova, hova? tudtuk, hogy így lesz, tudtuk mi már,
amikor szédelegtünk hegyláncokon,
mint az, aki a völgy felől hó-patkók muzsikáját hallja,
a szomszéd pincéből valami éneket,
a szárított bazsalikomot száraz, hűvös helyre teszi,
tudja, kérdezni kell villámokról, megkérgesedett tűzről,
majd úgy teszünk,
mintha nem egymást gyűlölnénk, mint a szeretők,
mintha lombtarajokat látnánk a holdban s a hold mögött.

Suttogás-közelben

Az ablakom már nyitva, nézem sokáig a házakat,
s bámulgatok egy nádszál-rengetegre, az erdőre,
hogy kigyulladjanak a fák a libegő madárrajoktól,
csak a versek maradnak ugyanazok,
lovak, szőke rozsvetések, körhinták,
galambicák, ösvények, vaddisznók ásónyomai,
aszalódik öregemberré szó, kenyér, mennyezet,
kihűlő páskom, mely volt, fődte a kút szakadékát,
és újra van, de minden összegabalyodik,
mint a cérna, azt hihetném, én is ott vagyok,
nincs nyoma változásnak,
ostorom lassú rívással tovább lobog az időben,
éppen csak úgy,
hogy a felébredő gyerek mosolyogjon,
mint békés álmában tette, suttogás-közelben,
amikor elment innen, farkasok évszakából,
ünnepet bevérző madarak,
királyvargányák hajnalra már köddé foszlott útján.

A megeredt hóésés

Fülembe súgja a banyatölgy levele, amiket tud rólam,
egy boszorkányfa űzi a jégveremnél hidegebb szelet,
megértem, hogy ehhez a naphoz nincsen közöm,
a véget nem érő őszhöz, esői arcomra fagnak,
a cimbalomhoz, mely felkavarja a kihívó zenét,
hegedűkhöz, melyeken régen hallott dalok jönnek,
mint hajdani könnycseppek,
de hazafelé az úton féltem attól, ami megtörténhet,
nem a búcsú nyelvét beszélük a sátrak,
szakadnak, s már nincs is az Imre-napi ünnep,
csak körös-körül a karmazsinvörös vadkert vérzik,
csupa hínár a mélyített halastó, csupa vastag iszap,
és nem lehet, hogy az egész világ oldalamba vágjon,
kiszakítson mindenemből,
hogy idegen földre útra keljen a kiéheztetett lélek,
míg rozsdában hallgatnak az ágak, szenvedhet a test,
nem szabadulhat csillagoktól, ecetfák piros leveleitől,
almaszagú szobától, szemzáró rézpénzekről,
az agancsok közül némult erdőbe hullt gyertyáktól,
itt laktam kétségtelenül, ide kellene hazatalálnom,
a megeredt hóésés füstös szagokat, trágyaillatot,
bor és poharazott drága pálinka szagát hozza magával,
eltemeti a halottaskönyveket, a kányákat, a katonákat.

ZALABA ZSUZSA

Semminek ütközik

Sötét utakon
már csak te világítasz,
repedt tükrök mentén
a szívlemez
akadozva szól.
Tű hegyén,
némán,
ahogy az átkozott csend,
ahogy az iszonyatos szembogár
a semminek ütközik.
A múzeumban
az üres szék
meg-megreccsen,
amikor emlékezik.

Álmaink és kacatjaink
a kincseink.
S ami elröppen,
az akkor is van,
ha nincs.

Olajos kezekkel

Zuhanásodat hullócsillagok,
csepergő eső és szállingózó
hópihék szépítik.
A vergődés a lélek üresjárata,
behúzott kézfékkal dobogó szív.
Hamuban sült pogácsád
a mindenség terhe.
Korty víz a vers
a sivatag közepén.
Exupéry rólad álmodik
két csavarhúzó fölött.
Olajos kezekkel
megeteti a báránycsordát.
Szavakat szelídít
a magány.

Örökké hajnalodik
álmaiban.
Érkezése is végtelen.

LÁZÁR BALÁZS

Nem tudni

Nem tudni. Mit? De még azt sem.
Hogy H. úrban ő, s benne H. úr lakik?
Kész téboly. Nem maradhat szárazon szem,
s a torkot is be kell nedvesíteni.
Úgy ül ott, mint kidobott, ócska holmi.
Nem ő fogja a világot helyretolni.
Túljárni volna jó saját eszünkön –
mondja –, mielőtt végzetünk elér,
mert többet kell a túléléshez tudni,
mint amennyi a fejünkbe fér.

H. úr nyolcadik
monológja

Légy óvatos! Ha kiabálsz,
parázs-csended egy szikrája is
fellobbantja az éj nehéz olaját.
Nappal a legnagyobb tét,
hogy követni tudd az ujjbegyről
felszálló katica röptét.
Álomhatáron váratlan kérdés:
ezredévek múlva, ha kiásnak
robotok vagy idegenek,
találnak-e rajtad elég DNS-t,
hogy abból újratereptsenek?
Akarnád-e vajon? S ki ad majd
ehhez – megkérdézésed nélkül – engedélyeket?

Summa (Heidegger)

Minden mögött a létező léte,
így rejtí lényegét a lét.
Minden pillanat lehetősége:
ágaskodik benne a tét.

És voltságodban vagy egészen,
míg jelenné tágul a tér,
jövő időd lök át a résen,
magad magadba visszatér.

Nem lehetsz már akárki, bárki,
szíved szorongón visszaad,
Te vagy te, hát nincs mire várni,
árnyékok testedhez tapadt.

H. úr hetedik monológja

Megszöktem a hűvös Dániából, s remélem,
itt, a vén Iszter partján már senki sem keres.
Gyáva voltam tán, hogy a sors elöl kitértem,
de végzetem itt is prédájára les.

Titkokat kanyarít elém a nagy folyó,
ahogy gondolatok sodrában hömpölyög.
Nem fedi fel valódi lényegét a szó,
csak elrejtí, mint víz felett a kőd.

A percek néha mélyebbre húznak,
mint az Iszteren örvénylő körök,
s merülnék már, de felbukom túsznak,
boldogtalan kis népek között.

GÁTI ISTVÁN

Megtorpan

Az ember lép, és megtorpan.
Kezéhez ér a fémkilincs.
Mint hűvös, régi templomban,
Hol összeér a szép s a giccs,
A máz mögött repedt az ég.
Felhőkig ér a hegytető.
Az ember összemegy, de lép,
S a cél aligha sejthető.
Egy szúnyoglábtól megriad,
Gigászi lesz az oszlopárny.
Fölébe nő a kerti pad,
S ha föltekint, sem hordja szárny.
Eszméket gyárt az üldözött.
Bódítja csók vagy áhítat,
Csak féreg ő a fű között.
Felfalni jött a másikat.
Nem fogja kéz a szédülőt.
Még lép, de újra megtorpan.
Márványkemény a légkűszöb.
Nincs hit, nincs kő, csak templom van.

Talán

Holtomiglan,
Holtodiglan,
Hurrikánban,
Bolhafingban,
Innen kicsik,
Onnan nagyok.
Nincs bizonyosság,
Csak a vagyok.

Folyamat

Erdő lesz a palántából.

Deszka.

Barakk.

Haláltábor.

Távlat

Ha készül egy világkép,

A föld zokog vagy felvihog.

De fénylik csak szilánkként,

Ha űrbe ér a szelfibot.

ÁFRA JÁNOS

Magad terhére

A pokol
már nem jön el senkiért,
időszerűtlen,
mint egy hangsor,
amit a legnagyobb
megnevezésére használnak.
Vele, mondják,
egyek vagyunk,
mégis tökéletlenül mások.
Letört ágak
egy öreg fa törzsén.

De sokak szerint
ez csak takarózás a szóval,
és nincs már
a semmit feltöltő értelem,
hisz ha volna,
mégis hova menekülne
a szégyentől?

Te viselsz imát, átkot,
gyönyört és megtartóztatást,
eltűród háborúdban a ropogást,
haláltáborok falai közt
a kamrakaparást. Kivételt
nem teszel fával,
sem emberrel, a vírusok
egyenjogúan élnek,
múlnak. Eltéríthetetlen
a te egyszerű
igazságod, ha van.

Miféle egylényegűség
fér meg
ebben a sötétben?
Leszakítjuk
a lógó ágakat,
kivájjuk
az elkorhadt törzset,
a gyökérzet
tővéig hatolunk,
míg a fény
át nem üt
málló kérgeden.

Költészeti folyóirat
Első szám: 1995. október 10.
Megjelenik negyedévente

Alapító, főszerkesztő: Turczi István

Szerkesztik:
Turczi István (vers, tanulmány)
Zsille Gábor (olvasószerkesztő)
Király Farkas (on-line)
Vass Tibor (képzőművészet)

Szerkesztőségi titkár: Pálos Anna
Lapterv: Takács József
Logo: Urbán Tibor
Tördelés: DT Pro Bt.

Szerkesztőség:
1147 Budapest, Gyarmat u. 106.
Tel./fax: 25-181-63
E-mail: tippcult@t-online.hu
Honlap: www.parnasszus.hu

Kiadja a TIPP-Cult Kft.
Felelős kiadó: Turczi István

Alapító mecénás: Ispánki László

ISSN 1219-3275

Lapunk megjelenését támogatta:

Sokszorosítás: MIPRODUKT Kft.

Előfizethető a Kiadónál (1147 Budapest, Gyarmat u. 106.)
Megvásárolható webshopunkban: www.parnasszus.hu